

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 96

Twee vliegen in één klap

10 cents.
België 25 Centimes

Vacant.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Stora-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Stora* handboekje No. 3 bij

■ ■ **E. FISCHER** Jr. ■ ■
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over ver-
bintenissen en de personen met wie men deze wil
aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben ge-
diend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor
herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe
zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Twee vliegen in een klap

EERSTE HOOFDSTUK.

Bedriegelijk geneesmiddel.

John C. Raffles, de Groote Onbekende, of zooals hijdoor de Londensche pers genoemd werd: de grootmeester der avonturiers, zat voor zijn schrijfbureau en had een groot stuk papier voor zich, waarop hij allerlei cijfers noteerde.

Maar voordat hij een getal opschreef, keek hij de beursnoteeringen in de „Times” na.

In zijn nabijheid bevond zich zijn secretaris en jonge vriend Charly Brand, voormalig journalist, die uit genegenheid voor den grooten John C. Raffles diens getrouwste vriend geworden was en die zich er mede bezig hield om diens avonturen op het papier te brengen.

Charly Brand zat op een bruin lederen fauteuil, rookte een sigarette en dacht er over na, waarom Raffles toch wel zooveel belang stelde in de koersen van de Londensche beurs.

Daar het langdurige zwijgen hem begon te vervelen, stond hij op, ging naar Raffles toe en zei:

„Zeg eens, Edward”, — Charly Brand noemde zijn vriend steeds bij zijn familienaam Lord Edward Lister en gebruikte nooit diens bijnaam — „zeg eens, Edward, waarom stel je zooveel belang in de beursnoteeringen? Ben je misschien van plan om te speculeeren?”

Raffles wendde zich met een spottend lachje tot zijn vriend en antwoordde:

„Beste Charly, zoodra je bemerkt, dat ik daarmede begin, kun je mij gerust naar een koudwaterinrichting sturen!”

„Dan begrijp ik inderdaad niet, Edward, hoe je zoo lang op de beursnoteeringen kunt studeeren. Ik heb de beursnoteeringen nog nooit begrepen.”

„Je zult wel niet de eenige zijn, die ze niet begrijpt en voor vele menschen is dat een geluk.”

„Waarom een geluk?”

„Omdat”, antwoordde Raffles, „menigeen zijn fortuin zou verliezen, als hij die cijfers begreep. Vele menschen zouden, verblind door de schijnbare winst, met hun gespaard geld deelnemen aan het beurspel en er niet om denken, dat zij hun geld veel gemakkelijker kunnen verliezen, dan winst behalen.

Het is jammer genoeg dat veel te veel menschen hier in Engeland in fondsen speculeeren en zich door de bedriegelijke voorspiegelingen van de bankiers er toe laten verleiden, om hun geld beschikbaar te stellen voor den inkoop van papieren, die later blijken geen waarde te hebben.

Daarom let ik reeds sedert verscheidene weken op

de groote reclame van een bankiershuis, welks chef Elmenreich heet.

Deze bankier belooft in zijne advertentiën, die geregeld een geheele bladzijde van de courant in beslag nemen — en in zijne circulaire, die hij aan het publiek rondzendt, fabelachtige winsten aan ieder, die deel wil nemen aan eene speculatie door aandelen van de Duitsch-Engelsche diamantmaatschappij in Zuid-Afrika te nemen."

„Die man handelt zeker naar jou voorbeeld, Edward", zei Charly Brand en stak een nieuwe sigaret op.

„Naar welk voorbeeld?"

„Ik bedoel", antwoordde Charly, „op dezelfde manier als jij indertijd hebt gedaan met de Belgische diamant-maatschappij. Of heb je dien zwendel vergeten?"

„Nee, Charly. Als de bankier volgens dit voorbeeld wilde werken, dan zou ik geen reden hebben om mij met de zaak te bemoeien, want dan zou hij een oplichter zijn, die zijn straf niet zou ontkomen. Nee, beste Charly; bankier Elmenreich — is een misdadig sujet. Zijn principe is, dat er domme menschen genoeg zijn en daarom speculeert hij op de beurzen van de kleine burgers in Engeland, op de beurzen van hen, die zich een klein kapitaaltje vergaard hebben en het soms uit den mond bespaard om eenige honderd pond sterling bijeen te krijgen.

Aan dat soort menschen belooft bankier Elmenreich een enorme winst, als zij aandelen nemen in de Duitsch-Engelsche diamantmaatschappij.

Ik heb uit de beursnoteeringen gezien, dat die Maatschappij hare aandelen in de laatste weken kunstmatig in de hoogte heeft weten te drijven."

„Wil je mij daaromtrent niet eens iets naders vertellen, Edward? Ik stel er veel belang in om van je te hooren, hoe het mogelijk is, dat iemand een fonds, dat de andere bankiers toch ook wel zullen kennen, tot een hoogen koers kan opdrijven."

Vóórdat Raffles dit uitlegde, stak hij een sigaret op, blies den rook in kringetjes van zich af en sprak:

„Dat is zeer eenvoudig, Charly. In de eerste plaats moet je weten, dat verreweg de meeste bankiers personen zijn, die zich niet voorstellen, dat het geld van hun naaste een onaantastbaar iets is, maar die juist het tegendeel op het oog hebben.

Zooals de eene vrijmetselaar den ander tracht te helpen, zoo hangt de bende beursbezoekers als een klit aan elkander. Zij gebruiken daarvoor een eenvoudig middel: Zij richten in de eerste plaats eene

maatschappij op, die in verafgelegen landen vaste goederen bezit. Zooals bijvoorbeeld de Duitsch-Engelsche diamantmaatschappij doet. Nadat dit geschied is, zenden zij circulaire in de wereld, waarbij aan het publiek wordt medegedeeld, welke onschatbare waarden de maatschappij bezit.

In dit geval wordt er op rijke diamantvelden gezezen. De diamanten, beweren zij, zijn er in groote massa, ter grootte van kippeneieren, voorradig en men behoeft niets anders te doen dan ze bijeen te zamelen en te verkoopen.

Maar om de bedoelde diamanten bijeen te zamelen en te kunnen verkoopen, heeft men geld nodig en dit geld hebben zij niet.

Daarom laten zij het zich, tegen afgifte van bewijzen van aandeel, door het publiek geven en beweren, dat iedereen, die in het bezit is van zulk een aandeel, groote winst kan behalen.

Daar het publiek, in zijn zucht om geld te verdienen, de aandelen koopt, wordt de voorraad dier aandelen spoedig minder en de prijs ervan hooger.

Gesteld, dat je zulk een aandeel op den dag van uitgifte van den nominalen prijs van honderd pond sterling koopt, dan is het mogelijk, dat je het den zelfden middag, kort voor het sluiten der beurs, voor honderd-vijf pond verkoopen kunt.

De koper meent dan, dat hij toch nog goede zaken maakt.

Op deze manier worden de aandelen gedeeltelijk door de bankiers, gedeeltelijk door het publiek zelve omhoog gedreven, zoodanig, dat ik heden reeds in de couranten gezien heb, dat een aandeel van honderd pond sterling binnen twee maanden gestegen is tot den prijs van tweehonderd-zeventig pond.

Hiermede hoop ik je de speculatie in fondsen duidelijk gemaakt te hebben. Als de koers zoo hoog gestegen is, dan gaat de verstandige man zijn aandelen verkoopen en dat zijn in zulke gevallen alleen de bankiers.

Het publiek denkt er niet aan om de aandelen van de hand te doen, maar gaat tot steeds hogere prijzen verder inkoop, in de hoop, dat de stukken nog meer zullen rijzen.

Het eind van het lied is gewoonlijk, dat de Bank springt en dat het goedgehoovig publiek millioenen verliest."

Charly Brand keek peinzend naar den rook van zijn sigaret en zei:

„Het moest toch eigenlijk door de regering verboden worden, dat er zulk bedrog wordt gepleegd."

Raffles begon luidkeels te lachen en zei:

„Je spreekt over de hulp van de regeering, maar de beurslui verlangen die hulp niet. De speelwoede heeft zóó diep wortel geschoten, dat de meeste menschen zich verbeelden benadeeld te worden, als de staat er paal en perk aan stelde.

Aan de beurs worden dagelijks millioenen omgezet. De bankier Elmenreich, dien ik onlangs in een club heb leeren kennen, is een van die lieden, waarop ik mijn aandacht gevestigd heb. Die man ontziet zich niet om voor een diamantmaatschappij, die feitelijk alleen op papier bestaat, te werken en is sluw genoeg om kleine stukken van vijf of tien pond sterling aan de beurs te brengen.

Ik zou de geheime stukken over de vestiging dezer maatschappij gaarne in mijn handen willen hebben, om het publiek door openbaarmaking daarvan te waarschuwen, voordat het te laat is.”

„Dan heb je zeker het plan om voor het algemeen welzijn in de bres te springen.”

„Zeker, mijn jongen, dat is mijn plan. Je kent mijn karakter. Ik kan het niet kalm aanzien, dat zulk een bedrieger, onder bescherming der wet, de burgerij uitkleedt. Vooral niet, nu het gaat om de spaarpningen van den kleinen man.”

„En wat denk je dan te doen?”

„Daarover ben ik het met mijzelf nog niet eens; maar een hogere macht heeft mij tot dusverre bij dergelijke ondernemingen steeds geholpen en ik hoop, dat ook in dit geval de Voorzienigheid mij ter zijde zal staan. Ik zal er mede beginnen den bankier Elmen-

reich ernstig te waarschuwen en hem mededeelen dat, als hij daar niet naar luistert, ik den strijd tegen hem beginnen zal.

Die waarschuwing denk ik hem dadelijk te zenden; ga dus aan het schrijfbureau zitten, ik zal je een brief dicteeren.”

Charly Brand ging zitten, kreeg een vel papier, waarop het familiewapen van Lord Lister gedrukt was, en Raffles dicteerde hem het volgende:

Den bankier Elmenreich,

London, Fleetstreet 218.

„Sedert verscheidene weken heb ik uwe beursoperaties in aandelen van de Duitsch-Engelsche diamantmaatschappij gevolgd en ben tot de overtuiging gekomen, dat u het publiek op gemeene wijze bedriegt.

„U zult wel weten, dat ik het mij tot een levens-taak gemaakt heb, om uit een oogpunt van mensche-lievendheid met zulke bedriegers af te rekenen.

„Daarom zend ik u deze waarschuwing en verzoek u dringend om binnen vier-en-twintig uur met uw bedriegerijen op te houden en het oneerlijk verkregen geld aan het publiek terug te geven.

„Indien gij dat niet doet, dan verzeker ik u, dat ik alle middelen, die in mijn macht zijn, zal aanwenden om u het geld weer afhandig te maken, en u aan den officier van justitie over te leveren.

Lord EDWARD LISTER.”

Nadat Raffles dezen brief geteekend had, deed Charly hem in een enveloppe en bezorgde hem ter post.

TWEËDE HOOFDSTUK.

Een ongelukkig verzuim.

Des namiddags, toen bankier Elmenreich van de beurs terugkwam, vond hij den brief van John C. Raffles.

Nadat hij hem gelezen had, smet de bankier den brief op zijn schrijfbureau en keek als een spook naar den naam van den afzender: Lord Edward Lister.

Zijn verontwaardiging duurde slechts een oogenblik, toen hief hij zijn hoofd op, begon te lachen en zei:

„Die kerel denkt mij te vangen. Maar hij vergist zich — ik ben de inspecteur van politie Baxter niet. Met Lister zal ik het wel klaarspelen! De kerel weet niet, dat ik hem ken. Het is goed, dat het toeval mij hem deed leeren kennen. Wacht maar!”

Hij nam den brief weer ter hand en sloot hem in zijn brandkast. Daarna ging hij weer kalm aan zijn bezigheden.

Des avonds ging de bankier naar de club.

Raffles kwam daar geregeld onder den naam van „graaf Aventure”.

De bankier had op zekeren avond van den bediende der club een verkeerden pels gekregen, en wel dien van John C. Raffles.

Raffles had vergeten verscheidene visitekaartjes, waarop zijn naam stond, daaruit te nemen.

De bankier had deze visitekaartjes, om er zich van te overtuigen wie de eigenaar van den pels was, gelezen en gewacht totdat Lord Aventure, alias John C. Raffles, de jas terug zou vragen.

Hij wilde dan later, als de gelegenheid zich er voor aanbood, van zijne ontdekking gebruik maken.

Toen John C. Raffles op dien avond de club binnenkwam, ging bankier Elmenreich naar hem toe, nam naast hem plaats en zei:

„Het zou een groote eer voor mij zijn, als uwe Lordschap morgenavond ten mijnen huize wilde komen, op eene kleine soirée.”

Raffles boog beleefd en antwoordde:

„Ik zal daarvan gaarne gebruik maken, mijnheer de bankier.”

Raffles vermoedde niet dat de bankier hem in de val wilde lokken.

De bankier bezat de kunst om evengoed comedie te spelen als John C. Raffles. Geen trek in zijn gezicht verried wat hij voornemens was te doen.

Nadat Raffles nogmaals beloofd had om precies om acht uur te zullen komen, scheidden zij van elkaar. —

Den volgenden voormiddag, toen Raffles en Charly Brand weer bij elkander zaten, zeide Raffles:

„Je ziet uit de couranten, dat de bankier zich aan mijne waarschuwing niet gestoord heeft. Neem nu een van mijne visitekaartjes en schrijf daarop:

John C. Raffles denkt hedenavond bij u te komen om af te rekenen!”

Charly Brand moest dit kaartje in een enveloppe doen en dadelijk posten.

De bankier ontving het 's namiddags om vier uur.

Toen de beursman het kaartje gelezen had, begon hij te lachen en riep:

„Goed, mijn waarde — ik verwacht je — je zult verwonderd opkijken — dezen keer zult ge je meester gevonden hebben.”

Daarna schelde hij en gaf zijn bediende order, om de beide in de voorzaal wachtende detectieven in zijn bureau binnen te laten.

Het waren de beide geslepenste privaat-detectives uit Londen, Mr. Leon en Mr. Janver, die binnen traden.

Men beschouwde hen in Londen voor moderne Sherlock Holmessen.

Nadat zij plaats hadden genomen, zei Mr. Elmenreich tot hen:

„Ik heb gisteren en heden van Raffles twee brieven ontvangen, waarin hij mij meldt, dat hij mij hedenavond bezoeken wil.

Het toeval is ons zeer gunstig, want ik ken dien schurk persoonlijk."

„Dat is zeer goed", zei detective Leon.

„Ik heb mij tot u, mijne heeren, en niet tot de detectives van de regeering gewend", zei de bankier, „omdat ik niet van plan ben Raffles voorloopig achter slot en grendel te brengen, maar hem op een andere manier de duimschroeven aan te leggen."

„De belooning, die op zijn arrestatie gesteld is, bedraagt drie duizend pond sterling."

„Wel, mijne heeren", ging bankier Elmenreich voort, „met zaakjes, die drie duizend pond sterling opleveren, laat ik mij niet in.

Ik heb het plan om Raffles — zooals ik u reeds gezegd heb — duimschroeven aan te leggen. Volgens de Engelsche wetten zijn wij, particulieren, niet verplicht om een misdadiger aan de justitie over te leveren."

„Dat is zoo," antwoordde detective Leon.

„Jullie begrijpt dus wel," zei de beursman, „wat ik met duimschroeven bedoel?"

De beide detectives knikten toestemmend.

„Raffles geeft zeker veel meer om zijn vrijheid dan om tien- of twintigduizend pond sterling."

Als echte Engelschen waren de beide detectives ten allen tijde gaarne bereid om geld te verdienen en zoo ook om in dit geval den bankier in de hand te werken.

„Dus, mijne heeren," vervolgde de bankier, „laten wij elkander goed verstaan. Ik zal Raffles naar een

aangrenzend vertrek lokken; daarin moet gij u verborgen houden en op een teeken van mij uit uw schuilhoek te voorschijn komen, hem boeien en daarna zullen wij zeker zaken met hem kunnen doen.

Ik zal op zijn minst honderdduizend pond sterling van hem eischen, om hem vrij te laten."

„Dat is een tamelijke som," antwoordde detective Janver.

De bankier haalde de schouders op en antwoordde: „Voor iemand als Raffles is dat een kleinigheid.

Van dit bedrag, mijnheeren, krijgt ge ieder tienduizend pond sterling. Het is billijk, dat ik tachtigduizend pond sterling voor mij behoud, want zonder mij is het niet mogelijk den gevaarlijken avonturier te herkennen en te arresteren.

Als gij met mijn voorstel accoord gaat, dan eisch ik een schriftelijke verklaring van u."

De beide detectives waren tevreden met het voorstel en de bankier maakte een verklaring op, waarbij aan de beide detectives, voor hun hulp, ieder een som van tienduizend pond sterling werd toegekend.

Nadat beiden deze verklaring hadden onderteekend, reikten zij den bankier de hand en namen afscheid, met het bewustzijn dat zij dien avond een behoorlijke som gelds zouden verdienen.

Ook de bankier was in een zeer goede luim, omdat hij begreep, dat hij in het vervolg Raffles nog veel meer geld zou kunnen afpersen.

DERDE HOOFDSTUK.

Mislukt.

De soirées ten huize van den bankier Elmenreich waren door hun pracht aan de leden van de club bekend.

De uitgelezenste gerechten en de duurste wijnen werden daar opgedischt en de kostbaarste vruchten werden voor hooge prijzen aangeschaft.

Op dezen avond zaten er veertien heeren aan tafel, die, nadat zij van alles ruimschoots gebruik hadden gemaakt, aan een ijstaart begonnen, die de kok brandend op tafel bracht.

De gasten keken verbaasd. Voor den eersten keer zouden zij brandend ijs eten.

Naast den bankier Elmenreich zat John C. Raffles — alias Lord Aventure.

De sterkste Bourgognewijn, de duurste champagne en de fijnste likeuren stonden op tafel en de bankier moedigde zijn gasten onafgebroken aan om zooveel mogelijk te drinken.

Half door den wijn bedwelmd, stonden de meeste heeren van tafel op, om nu in de weelderig ingerichte rookkamer koffie te drinken, te rooken en de muziek van een Zigeunerkapel aan te hooren, die in den wintertuin een concert gaf.

Een jonge Italiaansche danseres — Irene Furell — trok aller aandacht door haar prachtige verschijning en mooi dansen.

Alleen de bankier en John C. Raffles schenen niet te letten op het dansen van de jonge Italiaansche.

Met gesloten oogen zat de gastheer in zijn fauteuil, keek nu en dan eens op, rookte een zware havana en scheen door het genot van den wijn een beetje te sluimeren.

Maar in werkelijkheid keek hij met zijn half gesloten oogen naar John C. Raffles en loerde als een tijger op het oogenblik waarop hij zijn prooi bespringen kon.

Plotseling zag hij, dat Raffles opstond en het vertrek verliet.

Slechts een oogenblik dacht de bankier er over na waarom Raffles was opgestaan en vrezend, dat

hij zich zou verwijderen, stond hij eveneens op en volgde hem.

Zoodra Raffles de kamer had verlaten, ging hij met rassche schreden naar de hem bekende slaapkamer van den bankier, waar diens brandkast stond.

Raffles vermoedde, dat in die brandkast de papieren van de bedriegelijke maatschappij geborgen waren en hij had zich voorgenomen om de brandkast te openen en daar de geheime stukken uit te nemen.

Voordat hij hiermede begon, ging hij naar het venster, schoof de gordijnen op zijde, opende het raam en keek naar buiten; het was steeds zijn gewoonte om zich er eerst van te overtuigen of hij langs deze zijde ook ontvluchten kon, want aan dezen voorzichtigheidsmaatregel had hij het vooral te danken, dat men hem toe nu toe niet in handen had gekregen.

Nadat hij zich hiervan goed overtuigd had, haalde hij een bos fijne instrumenten uit zijn zak en begon de brandkast daarmede te bewerken.

Ondertusschen was de bankier door alle kamers geloopt, maar had Raffles niet ontdekt. Ook in het vertrek waar de detectives stonden, was Raffles niet geweest en de bankier dacht reeds, dat hij buiten de villa was, maar bemerkte in de gang den pels en den hoed van zijn gast.

Raffles moest bijgevolg nog in zijn huis zijn.

De huisheer ging toen naar de beide wachtende detectives en zei tot hen:

„Volgt mij, mijne heeren; wij moeten het heele huis doorzoeken. Raffles heeft zich hoogstwaarschijnlijk in een mijner vertrekken verborgen.”

Met hun drieën gingen zij nu voorzichtig van het eene vertrek naar het andere en toen zij voor de gesloten deur van de slaapkamer van den bankier kwamen, bleven zij verschrikt staan, want zij hoorden duidelijk, dat er met fijne stalen gereedschappen aan de deur der brandkast gewerkt werd.

De detectives haalden hun revolvers te voorschijn en wilden de deur openen.

De bankier begon te vloeken, want de deur was aan de binnenzijde gesloten.

„Doe terstond open!” schreeuwde de beursman.
„Wie is daar binnen?”

Daar er geen antwoord kwam, trachtten de beide detectives de deur met geweld te openen — een geweldige stoot — nog een — en krakend vloog de deur open.

Oogenblikkelijk draaiden zij het elektrische licht op, zagen de half geopende brandkast, het open venster — en bemerkten nog juist dat een donkere gestalte over den muur sprong.

Dat was John C. Raffles!

Zonder zich verder met den bankier te bemoeien, sprongen ook de beide detectives door het venster, waarbij een van hen zijn arm brak, terwijl de andere als een jachthond het spoor volgde van den ontvluchten Raffles.

De bankier was intusschen door het huis naar den muur geloopt, om eveneens Raffles te vervolgen.

Niemand van het gezelschap vermoedde wat er was voorgevallen.

Raffles was intusschen op straat gekomen en ging met de meeste koelbloedigheid terug naar het huis van den bankier.

Hij had zeer goed bemerkt, dat zoowel de bankier als de detectives hem vervolgden.

Toen de portier hem verbaasd aankeek, omdat hij met ontbloot hoofd van de straat kwam, zei Raffles tot hem:

„Ik heb hoofdpijn gehad en hoopte, dat het in de buitenlucht zou overgaan.”

De portier was met deze verklaring tevreden, want hij wist niets van hetgeen er in het achterste gedeelte van het huis was voorgevallen.

Raffles liep kalm door de gang, liet zich door den bediende zijn hoed en pels geven, waarbij deze tot hem zei:

„Mijn meester, bankier Elmenreich, was voor eenige oogenblikken hier om uw lordschap te zoeken.”

Raffles, die zijn hoed reeds opgezet en zijn pels aangetrokken had, kreeg een visitekaartje uit zijn zak, gaf dat aan den bediende en zei:

„Wees zoo goed, dit kaartje aan uw heer te geven en zeg hem, dat ik zoo vrij zal zijn hem binnen zeer korten tijd uit te noodigen om bij mij te komen.”

„Zeer goed, uw Lordschap,” antwoordde de bediende.

Daarop verliet Raffles het huis, nam een auto en reed naar hotel Dunrod, alwaar hij onder den naam van Lord Aventure eenige kamers bewoonde.

Hij had namelijk de gewoonte steeds onder een anderen naam eenige kamers te huren en nam zijn in-trek meestal in hotels.

Toen hij in hôtél Dunrod was aangekomen, betaalde hij zijn rekening en verklaarde, dat hij dien-zelfden nacht nog naar Liverpool moest reizen.

Hij had slechts een handkoffer bij zich — want hij nam gewoonlijk weinig bagage mede — en verliet het hotel.

Bankier Elmenreich was weer tehuis gekomen, nadat hij zoowel als de detectives vergeefsche pogingen hadden aangewend om Raffles te vinden.

Detective Leon kermde van de pijn, die zijn gebroken arm hem veroorzaakte en de bankier vloekte, sloeg met zijn vuist op het schrijfbureau en schreeuwde:

„Ik moet en wil dien kerel hebben, al zou het mij een miljoen pond sterling kosten!”

Terwijl hij bezig was om voor ieder der detectives, voor hunne bemoeiingen, een chèque van 500 pond sterling te schrijven, kwam een bediende binnen, overhandigde hem het kaartje van Raffles en zei:

„Lord Aventure laat u weten, dat hij zoo vrij zal zijn u binnen eenige dagen uit te noodigen om bij hem te komen.”

De bediende deed verschrikt een stap achterwaarts, toen hij na deze woorden een vreeselijken vloek uit den mond van zijn meester hoorde.

Met woedende blikken lazen de detectives het kaartje.

Daarop stond duidelijk te lezen — John C. Raffles — niets anders dan: John C. Raffles!

Toen de bankier bij zijn vrienden terugkwam, konden zij niet vermoeden, dat het lachje op het gezicht van den gastheer niets anders was dan een masker.

Toen Raffles thuis kwam, zei hij tot Charly Brand: „Wel jongen, de strijd heeft een aanvang genomen; den eersten aanval heb ik verloren, maar ik hoop, dat de volgende gunstiger zal zijn.” —

Gedurende de eerstvolgende dagen was bankier Elmenreich voortdurend ijverig in de weer.

Zoowel per telegraaf als per telefoon liet hij uit Parijs en New-York de knapste detectives komen, om met hunne hulp een jacht op Raffles te beginnen.

Hij wist zeer goed dat, als het hem niet gelukte Raffles onschadelijk te maken, deze niet eerder zou rusten, voordat hij bankier Elmenreich totaal geruineerd en eenige jaren in de gevangenis gebracht zou hebben.

Dat was hem wel een millioen pond sterling waard.

Hij vertoonde zich in de eerstvolgende dagen met een zekeren trots onder het publiek, toen het bekend werd, welke grootsche plannen hij tegen Raffles smeedde.

Zijn portret stond in alle couranten en de namen

van de beroemde detectives, die hij had ontboden, stonden er bij vermeld.

Met een soort van bewondering spraken de ingezetenen van Londen over den bankier en meenden:

„Hij is er de man wel voor, die Raffles arresteerden zal.”

Maar John C. Raffles was een andere meening toegedaan en zei:

„Ik wil er wel tien pond sterling op verwedden, dat ik den bankier in handen der justitie zal overleveren, zonder dat het mij een cent behoeft te kosten.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Een geniale streek.

Op het balkon van een voorname villa in Hyde Park te Londen stond ondanks de koude nachtlucht de slanke gestalte van een jongen man, die zich over het ijzeren hek boog en met ontbloot hoofd het gedwarrel der dichte sneeuwvlokken aankeek.

Het was Charly Brand, de secretaris en intiemste vriend van den grootsten meester van alle avonturiers, den genialen John C. Raffles, den laatsten spruit der eertijds zoo beroemde en tot de Engelsche Lords behorende familie Lister.

Een kerkklok in de nabijheid sloeg drie uur.

Uit de geopende balkondeur, waaruit een getemperd licht viel, klonken onmiddellijk daarop eveneens drie slagen.

„Reeds drie uur,” fluisterde Charly Brand, „en om acht uur wilde Edward hier zijn. Ik ben nog nooit zoo ongerust geweest.”

Hij begon zacht met den voet te stampen van ongeduld.

„Goddam, ik heb hem gewaarschuwd. Doch natuurlijk — hij is de meester, en ik ben de jongere — hij heeft nog nooit naar mijn raad geluisterd.”

Hij ging weder naar de kamer, kreeg een sigarette, stak die zenuwachtig op en liep opgewonden heen en weer.

Hij nam een boek, ging zitten en probeerde te lezen. Maar de letters dansten voor zijn oogen, hij kon niets van den inhoud begrijpen, want onophoudelijk kwam de angstige vraag bij hem op:

„Waar blijft Edward?”

Hij was anders altijd stipt op tijd. Gewoonlijk kwam hij op het bepaalde uur, dat hij vooruit had aangegeven, terug. En juist nu — in dezen angstigen tijd — nu bankier Elmenreich, de nieuwe doodsvijand van Raffles, met de slimste Amerikaansche en Fransche detectives reeds sedert weken zulk een drijfjacht op hem hielden, als er nog nooit tevoren gehouden was!

Wat waren Baxter en de Londensche politie verge-

leken bij die dozijnen knappe detectives, die bankier Elmenreich in zijn dienst had genomen, om den door hem doodelijk gehaten John C. Raffles in zijn netten te vangen!

Zonder twijfel ging het voor Elmenreich op leven of dood!

Raffles had zich vast voorgenomen, de bedriegelijke bankoperaties publiek te maken en had dit den bankier nogmaals medegedeeld.

Bankier Elmenreich, wien er niets aan gelegen lag verscheidene millioenen te verliezen, maar zeer veel aan een veeljarige gevangenisstraf, wachtte niet eerst de verdere daden van zijn vijand af, doch deed wat voor een aangevallene het verstandigste is, hij viel zelf aan.

John C. Raffles had deze taktiek van den beursman bewonderd. De groote gauwdief imponeerde hem. Dat was inderdaad een schurk van de moeielijkste soort, zoo iemand had hij in zijn gansche loopbaan nog niet aangetroffen.

Vier-en-twintig uur later zou Raffles den beursman in handen gehad hebben, vooral door het gebeurde op de soirée van Elmenreich; doch door den gevaarlijken sprong had hij zich bezeerd, en nu was hij door een gezwollen enkel genoodzaakt verscheidene dagen het bed te houden, en van dezen tijd maakte zijn tegenstander gebruik om met de bekwaamste detectives tegen zijn vijand op te treden.

Niet alleen geheel Londen, doch ook Parijs en New-York stelden bijzonder veel belang in deze jacht, die door de detectives op touw was gezet.

Zij hadden tot dusverre steeds succes gehad.

Zij informeerden welke clubs Raffles onder vreemde namen bezocht; daar werden detectives heen gestuurd, die slechts wachtten op het verschijnen van den grooten avonturier, om hem te arresteren.

Een leger van detectives doorzocht geheel Londen. Iedere restauratie, ieder spoorwegstation, iedere schouwburg werd door hen bewaakt en de hooge be-

looning van vijf duizend pond sterling, die de bankier beloofd had, spoorde niet alleen de koetsiers der huurrijtuigen, maar ook vele particulieren aan om Raffles te zoeken en te laten arresteren.

Het eenige voordeel dat Raffles bezat, was, dat men wel een aantal portretten van hem had, maar geen enkel dat op hem geleek. Maar daartegenover stond, dat men de maat van zijn lichaam tot op een millimeter kende.

Het was een der detectives zelfs gelukt om bij den onderwijzer in het boksen, bij wien Raffles iedere week les nam, een tricot te vinden, dat de gezochte steeds bij die lessen droeg en door middel van dit tricot wilde men twee politiehonden op zijn spoor brengen.

John C. Raffles had op zekeren dag in November, in weerwil van de massa sneeuw, die er lag, geprobeerd om naar de Bank te komen, om daar van het bedrag, dat hij er gedeponeed had onder den naam van baron van Rozendaal, een zekere som op te nemen.

Maar hij durfde het niet wagen, omdat hij begreep, dat aan alle Banken detectives op hem wachtten en daarom had hij er een loopjongen met een chèque heen gestuurd.

Hij had den jongen gezegd dat hij voor den ingang van het hotel „Cecil” op hem wachten zou, om daar de twee duizend pond sterling, die hij voor hem moest afhalen, in ontvangst te nemen.

Raffles was daarop even naar huis gegaan en had in haast zijne kleren verwisseld.

Onder een ander masker ging hij zelf naar hotel „Cecil”.

Deze voorzichtigheidsmaatregelen waren niet te vergeefs door hem genomen.

Dienzelfden morgen was het tegoed van baron van Rozendaal den kassier der Bank verdacht voorgekomen en hij had daarvan aan de detectives kennis gegeven, omdat de eigenaar van dit credit, volgens de beschrijvingen in de couranten, veel overeenkomst met Raffles had.

Toen de loopjongen de chèque vertoonde, traden op een wenk van den kassier eenige detectives toe, ondervroegen hem en kregen dadelijk de overtuiging, dat, als Raffles den loopjongen niet persoonlijk gestuurd had, het toch zonder twijfel een verdacht persoon moest zijn, waarop men letten moest.

Eenige detectives gingen in burgerkleren met den jongen op den bepaalden tijd naar hotel „Cecil”.

Het was zeker reeds een kwartier over den tijd,

maar hoe de loopjongen ook rondkeek naar den ouden heer die hem de opdracht gegeven had, onder al de menschen, die er voorbijgingen was hij niet te herkennen.

Ook de detectives, die zich een nauwkeurige beschrijving hadden laten geven van den persoon die de opdracht verstrekt had, waren niet in staat onder de voorbijgangers iemand te ontdekken, die op den verdachte geleek.

Plotseling ging een der Engelsche agenten naar den loopjongen en zei:

„Wel, jongen, je hoeft hier niet langer te wachten, je moet met mij naar het naastbijgelegen politiebureau gaan; wij hebben daar een kerel in bewaring gehouden, die misschien de persoon is waarop je wacht.”

„Goed,” zei de jongen, „dan zal ik den geheimen agenten, die hier wachten, even bescheid geven.”

„Doe dat maar, mijn jongen. Waar staan de geheime agenten?”

De jongen wees naar verschillende kanten.

De agent vergezelde den loopjongen naar een der wachtenden en in korte woorden deelde hij dezen mede wat de agent hem gezegd had.

De detective riep zijn collega's en vertelde hun wat hij vernomen had.

De agent, dien het te lang duurde, pakte den jongen bij den arm en zei:

„Ik heb geen tijd om hier lang te blijven staan. Vooruit dus!”

De agent ging met den jongen een steeg in en vroeg hem:

„Waar heb je het geld?”

De jongen haalde het geld, dat hij op de Bank ontvangen had, te voorschijn en toonde het aan zijn begeleider.

Oogenblikkelijk nam hij den jongen de enveloppe af, stak die in zijn zak en zei:

„De gentleman, die je de boodschap heeft opgedragen, betaalde je zóó ruim, dat het niet mooi van je was dat je hem aan de detectives verraden hebt. Als je de speurhonden niet verteld had waar men op je wachtte en hun een andere plaats had genoemd, dan had je tot belooning een banknoot van honderd pond gekregen.

Maar daar je je hebt laten overhalen om verraad te plegen, geef ik je ten eerste dit kaartje voor de detectives en ten tweede dit” — en voordat de bengel het verwachten kon, ontving hij een flinke oorvijs.

De jongen begon te schreeuwen:

„Helpt! — roovers! — moordenaars! — helpt! — helpt!”

Maar in het doodstille steegje hoorde dat niemand.

De agent was verdwenen en de jongen liep zoo snel als hij kon naar het Strand terug, terwijl hij voortdurend schreeuwde.

Toen de menschen zich om hem heen verzamelden en er ook eenige detectives bij kwamen, gaf hij aan een van hen het kaartje, dat de gewaande politie-agent hem overhandigd had.

Tandenknarsend las de detective daarop het volgende:

„Aan de grootste kaffers van het land zendt een beleefden groet

JOHN C. RAFFLES.”

Dat was een belangrijk bericht voor de avond-
edities der couranten.

Woedend keken de door den bankier te hulp geroepen detectives elkander aan, vloekten en raasden, terwijl de inspecteur van politie Baxter voor den eersten keer het genoeg had met de inwoners van Londen te lachen om de streken van Raffles.

Zoodra de detectives gewaar werden dat de bewuste politieagent niemand anders was dan John C. Raffles, deden zij de ongelooflijkste verhalen.

Zij zonden dadelijk per telefoon aan al de agenten in Londen bericht daarvan en het gevolg was, dat de particuliere detectives binnen eenige uren wel honderd agenten arresteerden, die er ongeveer zoo uitzagen als John C. Raffles.

De vermomming van den gezochte was zoodanig, dat er zeker onder de veiligheidspolitie te Londen meer dan vijftig personen te vinden waren, die eenige gelijkenis hadden met den gezochte.

Men begon algemeen te schimpen op de particuliere detectives van bankier Elmenreich.

Maar terwijl er met koortsachtigen ijver naar Raffles werd gezocht, was deze naar huis gesneld, had zich van zijne vermomming ontdaan en bevond zich reeds een uur later, als gewoon werkman gekleed, onder het publiek.

De groote onbekende liep uren lang in Londen rond en had overal het gelach mede aangehoord over zijn doen en laten. Hij ging in een der variétés en zag daar, ofschoon er bij den ingang eenige agenten op post stonden, de voorstelling mede aan.

Maar des nachts begaf hij zich wederom naar de villa van den bankier Elmenreich in de Regentstreet.

Achter een boom verscholen bekeek hij de villa met de grootste aandacht om te zien of er ook mogelijkheid bestond om naar binnen te komen.

Hij had namelijk het plan nog niet opgegeven om de geheime stukken, die zich in de brandkast van den beursman bevonden, in handen te krijgen, om het bedrog, waardoor de bankier het Engelsche volk benadeelen wilde, nog tijdig aan het licht te brengen.

Want het hinderde Raffles geweldig, dat het meestal het bespaarde geld der kleine burgers was, dat de beursman zich wilde toeëigenen.

Maar hoe Raffles ook keek, hij begreep weldra, dat de bankier van zijn villa een soort van vesting gemaakt had.

Het geheele gebouw was verlicht; twee detectives liepen onophoudelijk als schildwachten op en neer; de vensters waren van tralies voorzien en het zou onzin zijn om te probeeren, in het huis te komen.

Toen Raffles zijn waarnemingspost verliet en langzaam weer de straat opging kwam een der detectives hem naloopen en riep hem.

Raffles keerde zich om en vroeg:

„Wat wilt ge van mij?”

„Ik wil weten, wie gij zijt. Ik heb u reeds een half uur bespied. Gij stond achter een boom in het park.”

Raffles begon te lachen en antwoordde:

„Dat had ik niet van u gedacht; u bent inderdaad flinker dan ik meende. Stel u maar gerust, want wij zijn collega's. Ik ben, evenals gij, in dienst van den bankier Elmenreich en ben niet aangesteld, zooals gij, om Raffles te arresteeren, maar om na te gaan of jullie op je post zijt!”

„Wat een vervloekte kerel,” antwoordde de detective; „hij laat ons dus ook bespieden.”

„Ge hebt gelijk,” zei Raffles lachend; „ik heb het plan om nu naar huis te gaan en eens uit te slapen. Kan ik u dienen met een sigaar?”

Hij haalde zijn sigarenkoker voor den dag, de detective nam er een uit, nam afscheid van zijn collega en ging terug naar zijn post, terwijl Raffles naar huis ging.

Ijskoud kwam hij daar tegen vier uur des morgens aan en liet door Charly Brand, terwijl hij zelf van kleeren ging verwisselen, een sterk kop koffie zetten en spoedig daarna zat hij behagelijk voor de warme kachel.

Nadat hij eenige koppen koffie gedronken had,

stak hij een sigaret op en vertelde Charly de avonturen van den dag.

„Ik ben thans in een moeilijke positie,” zeide hij tot zijn jongen vriend. „Aan de Bank heb ik niets meer te goed en ik moet trachten mij door een truc geld te verschaffen.

Een jacht tegen mij, zooals Elmenreich op touw heeft gezet, heb ik nog nooit beleefd; maar ik zal het wel met hem klaarspelen. Ik geef **den strijd** niet op. Bij hem in te breken schijnt mij onuitvoerbaar en ik moet daarom trachten den kerel op een andere manier beet te krijgen.

Maar daarover wil ik mij hedenavond het hoofd niet meer breken; ik zal dat morgen vroeg doen.”

„Ik ben van meening, Edward,” zei Charly Brand „dat gij den strijd maar moet opgeven en acht het beter dat wij naar Berlijn gaan. Daar kunnen wij veilig leven en behoeven niet te vreezen dat wij ieder oogenblik gearresteerd kunnen worden.”

„Nee, waarde vriend. Mijn naam zou niet John C. Raffles zijn, als ik bang zou wezen voor den strijd. Ik blijf op mijn post.”

Na deze woorden stond hij op en begaf zich ter ruste.

Hij sliep zoo gerust, alsof er in de geheele wereld geen enkele detective bestond, die order had om hem te arresteren.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De jacht wordt voortgezet.

De inspecteur van politie Baxter van het hoofdbureau Scotland Yard was in een goed humeur; hij zat met de beenen over elkander voor zijn schrijfbureau, rookte een havanna en las het ochtendblad van de „Times”, of, zooals de „vloot” het noemde, het groote spotblad van Londen.

Af en toe begon hij hartelijk te lachen; het was immers zoo mooi wat er stond!

De courant weidde spottend uit over den streek, dien John C. Raffles had uitgehaald tegenover de detectives van bankier Elmenreich.

Het slot van het artikel luidde als volgt:

„Wanneer men bedenkt, dat het Raffles gelukt is om de voornaamste detectives van de wereld om den tuin te leiden, dan moeten wij bekennen, dat onze inspecteur van politie Baxter in zijn pink meer verstand heeft dan al deze detectives te zamen.

De inspecteur van politie Baxter heeft ten minste verscheidene keeren op het punt gestaan, den grooten avonturier John C. Raffles te arresteren. Als hem dat niet gelukt is, dan moet men in aanmerking nemen, dat Raffles een groot genie is. Wij twijfelen er intusschen niet aan of het zal inspecteur Baxter weldra gelukken, den Grooten Onbekende achter de tralies van Scotland Yard te brengen.

Als er een weddenschap zou worden aangegaan of de vreemde detectives van den bankier Elmenreich, dan wel inspecteur van politie Baxter den Grooten Onbekende zal arresteren, dan schaar-den wij ons gaarne aan de zijde van hen, die ten gunste van den inspecteur Baxter wedden.”

De oogen van Baxter straalden van blijdschap, toen hij deze woorden las.

„Zeg eens, Marholm,” riep hij zijn secretaris toe, „heb je het Ochtendblad reeds gelezen?”

Secretaris Marholm, bijgenaamd de „vloot”, keek op en antwoordde:

„Daarvoor heb ik nog geen tijd gehad. Staat er dan iets bizonders in?”

„Dat zou ik denken!” riep Baxter. „De vreemde detectives, waarvan de couranten schrijven, dat wij nog veel van hen kunnen leeren, hebben zich door Raffles zoodanig beet laten nemen, dat de spotbladen er melding van maken. Houd eens een oogenblik op met werken, Marholm, neem deze courant en lees het artikel!”

Secretaris Marholm stond op, ging naar zijn chef en nam de courant van hem aan.

Daarop ging hij weer zitten, maar voordat hij begon te lezen, stopte hij zijn pijp.

Het van vreugde stralende gezicht van Baxter betrok, toen hij dit van zijn secretaris zag.

Hij kon den reuk van de slechte Duitsche tabak, die de „vloot” uit zuinigheid rookte, niet uitstaan.

Inspecteur Baxter begon verscheidene keeren te hoesten, ten teeken, dat het rooken hem niet beviel. Doch de „vloot” stoorde zich daar niet aan. Hij was in den loop der jaren evengoed aan de goedkeuringen als aan de onaangename uitvallen van den almachtigen hoofdcommissaris van politie van Londen gewend geraakt, zoodat hij er geen notitie meer van nam.

Behagelijk stak hij zijn pijp aan, begon te rooken en de courant te lezen.

Baxter trommelde zenuwachtig op het blad van de schrijftafel.

Het duurde hem ook reeds te lang dat zijn secretaris het artikel bezig was te lezen en om dezen aan te sporen wat vlugger te lezen, riep hij:

„Mijn hemel, je leest als een oude waschvrouw, zonder bril op. Hoe lang duurt dat nu nog?”

„Wanneer u mij stoort,” zei de „vloot”, „zal het wel morgen vroeg worden.”

Hij begon weer te rooken en las verder.

Baxter bemerkte niet, dat de „vloot” het er op had toegelegd, eerst met het artikel klaar te zijn, als hij zijn pijp uitgerookt had.

Tegelijk legde hij courant en pijp op tafel, vouwde de handen over den buik, draaide met zijn duimen en zei:

„Och, het was toch wel te zien, dat John C. Raffles de lui zou beetnemen.”

„Prachtig! Prachtig!” riep Baxter opnieuw. „Een geniaal idee van den kerel, om zich als politie-agent te verkleeden!”

„Dat vind ik nu juist niet,” antwoordde de „vlooi”. „Met ons heeft hij heel andere grappen uitgehaald. Als ik er u een genoeg mee kan doen, dan wil ik u eens uit de stukken voorlezen wat Raffles reeds tegen ons heeft uitgevoerd.”

„Dat ontken ik ook niet,” antwoordde Baxter. „Maar zoo dom als de vreemde detectives — de moderne Sherlock Holmessen — hebben wij het toch niet aangelegd.

Zeer terecht schrijven de couranten, dat er slechts één man in het geheele Koninkrijk is, die het met Raffles klaar kan spelen, en dat ben ik!”

De „vlooi” kon een ironischen lach niet onderdrukken en gaf ten antwoord:

„Ja, maar u hebt hem toch nog niet kunnen arresteerden, inspecteur.”

„Dat wil niets zeggen,” antwoordde Baxter.

„Als u beweert dat dit niets zeggen wil, mijnheer de inspecteur, dan hebt u geen goed idee over ons beroep. Wij behoefden er niet meer te zijn, als wij de misdadigers niet gevangen moesten nemen.

Maar ik geef toe, dat het met Raffles een eigenaardig geval is. Het is van groote beteekenis, dat hij voor ons altijd de Groote Onbekende blijft, dien wij nooit van naderbij leeren kennen.”

Inspecteur Baxter knikte met het hoofd en sprak:

„Dat komt uit, waarde Marholm. De man schijnt duizend gezichten te hebben. Men spreekt bijvoorbeeld met een zekeren Mr. Smith of Brown en zoodra hij vertrokken is en men hem niet meer ziet, wordt men gewaar dat het John C. Raffles was.

Maar ik verzeker je, Marholm, dat de dag wel eens zal komen, waarop ik hem in mijn macht krijg.”

„Dat betwijfel ik zeer!”

Inspecteur Baxter keek de „vlooi” woedend aan. Het kwam hem voor, dat de man hem altijd wilde tegenspreken.

„Het is jammer,” zei Baxter, „dat gij niet inspecteur van politie te Londen zijt, dan zou ik mij tenminste eens ten koste van jou kunnen amuseeren.”

„Dat zou niet kunnen gebeuren,” antwoordde de

„vlooi” lachend. „Want ik zou Raffles spoedig in mijn macht hebben en onschadelijk maken, of ik zou wel spoedig inzien, dat ik daartoe niet in staat was en mij niet meer om hem bekommeren.

Maar ik ben intusschen van meening, dat wij Raffles nooit in onze macht zullen krijgen.”

„Je vergist je,” antwoordde Baxter, „maar er hoort geld toe. Als de bankier Elmenreich mij het millioen pond sterling had ter hand gesteld, dat de vreemde detectives ontvingen, dan zou ik Raffles wel gearresteerd hebben. Je kunt in de couranten zien, dat ook zij die meening zijn toegedaan.”

„De couranten weten er niets van, hoe het hier bij ons in het hoofdbureau van politie gesteld is. Maar wie een kijkje achter de coulissen heeft genomen, moet zich wel vroolijk maken over woorden, zooals heden omtrent uw persoon gedrukt werden.”

Baxter werd driftig. De „vlooi” had daar weer iets gezegd, dat hem den geheelen dag zou hinderen. — Maar hij kon er niets tegen doen. De „vlooi” wist zooveel van de geheimen van het hoofdbureau en vooral van den inspecteur persoonlijk, dat de geweldige van Scotland Yard zijn mond wel moest houden.

Hij brak het gesprek met de „vlooi” daarom af. Terwijl deze weer aan den arbeid ging, ging Baxter gemakkelijk in zijn fauteuil zitten en begon ervan te droomen hoe de wereld hem zou bewonderen als hij John C. Raffles eindelijk arresteerden zou.

Een dienstdoende agent kwam binnen en meldde den bankier Elmenreich aan.

Een fluisterend „Goddam” hoorde men uit den mond van den inspecteur, want dat was de man aan wien hij juist nog gedacht had en wiens geld hij noodig had ter volvoering van zijn plan, om Raffles in handen te krijgen.

„Laat dien heer binnenkomen,” beval Baxter, waarop de agent verdween en de deur achter zich dichttrok.

„Wat zeg je nu?” vroeg Baxter aan de „vlooi”. „Heb je gehoord, wie zich daar heeft laten aandienen?”

„Zeker, heb ik dat gehoord. Maar, mijnheer de inspecteur, ik geef u den raad om voorzichtig te zijn en geen dwaasheden te begaan.”

Baxter knarste op de tanden.

„Je bent een akelige kerel. Op alles heb je iets aan te merken. Ik hoop, dat ik met jou nog eens kan afrekenen.”

De „vloo” maakte een buiging, hetgeen beteekenen moest: „Nu, geneer je maar niet.”

Hun gesprek werd afgebroken toen de aangediende binnenkwam.

Het was een deftig persoon. Groot van gestalte, met een adelaarsneus, bakkebaarden en de kin glad geschoren.

Hij scheen ongeveer zestig jaar oud te zijn.

In het knoopsgat van zijn overjas droeg hij een buitenlandsche ridderorde.

Inspecteur Baxter maakte een diepe buiging en was zeer beleefd, toen bankier Elmenreich hem vroeg:

„Heb ik de eer met den inspecteur van politie Baxter te spreken?”

„Om u te dienen, mijnheer de bankier,” antwoordde Baxter. „Mag ik u verzoeken plaats te nemen?”

De bankier ging zitten, legde zijn hoed op het schrijfbureau en zag, voordat hij begon te spreken, de „vloo” oplettend aan.

„Ik heb een hoogst vertrouwelijk gesprek met u te voeren, mijnheer de inspecteur.”

Baxter begreep dezen wenk en zei tot den vloo:

„Je weet toch wel, dat je je verwijderen moet, als ik bezoek ontvang?”

Marholm stond op, schudde het hoofd, en zei:

„Ja, dat moet ik altijd als er dames komen. Maar bij het bezoek van heeren hebt u mij dat nog nooit gezegd.”

„Onbeschaamde,” wilde Baxter zeggen, maar hij bedwong zich en sprak:

„Zeg maar geen dwaasheden, Marholm. Ga naar een ander vertrek, totdat ik je roep.”

Marholm verliet daarop het bureau en liet de beide heeren alleen.

Voordat het onderhoud begon, presenteerde Baxter den bankier een sigaar en beiden begonnen te rooken.

„Mag ik weten, mijnheer, wat u tot mij voert?” Met deze woorden opende Baxter het gesprek.

„Zeer gaarne,” antwoordde de bankier. „U zult wel in de couranten gelezen hebben, hoe slecht ik ben weggekomen met de door mij aangenomen detectiees.

Ik ben niet van plan om deze lieden een uur langer in mijn dienst te houden!”

„Bravo — bravo —!” riep Baxter, „dat is ook mijne meening, mijnheer de bankier. Het is jammer, dat ze u zooveel geld gekost hebben; u had daarmee iets beters kunnen doen. Ik geloof stellig dat, wanneer wij — ik en mijne ondergeschikten — de helft van het bedrag ter onzer beschikking hadden

gehad, er een heel ander resultaat verkregen zou zijn.

Wij, als ambtenaren van den staat, hebben geen geld genoeg om alles ten uitvoer te kunnen brengen, wat wij zoo graag zouden willen en om Raffles in handen te krijgen heeft men zeer veel geld noodig!”

„Als het daarop aankomt, mijn beste heer inspecteur, dan ben ik gaarne bereid, u zooveel geld te geven, als u daarvoor noodig hebt.

Er ligt mij zeer veel aan gelegen den kerel onschadelijk te maken. Dit denkbeeld vervolgt mij als een spook.”

„O, o,” antwoordde Baxter. „Dan toch slechts een denkbeeldig spook. Voor dit spook moogt u den lieven God dankbaar zijn. Daardoor zult u het gansche volk een weldaad bewijzen.”

„Kort en goed,” zei bankier Elmenreich, „ik wijk niet van mijn plan af om Raffles in handen te krijgen. Ik kom nu bij u, mijnheer de politie-inspecteur, om u te vragen, of het u mogelijk is, ondanks uw staatsbetrekking, particuliere diensten voor mij te doen.”

„Mijn staatsbetrekking heeft, daar niets mede te maken. Precies om vier uur ben ik met mijn werkzaamheden klaar. Op het oogenblik, dat ik het hoofdbureau van politie verlaat, ben ik een particulier persoon en kan doen wat ik wil. Ik geloof, mijnheer de bankier, dat er van af vier uur des middags tot den anderen morgen vroeg voldoende tijd is om Raffles in handen te krijgen.”

„Ja, maar waarom hebt u dat dan tot nu toe nog niet gedaan?”

„Onzin,” lachte Baxter. „Wie betaalt mij en mijne beambten daarvoor? Daarom zeg ik u, dat, om Raffles te vangen, er niets anders dan geld noodig is. Als u mij en mijne ambtenaren na vier uur des middags een ruime belooning geeft, dan verzeker ik u, dat wij u Raffles spoedig in handen zullen spelen.”

„Ik stem daarin gaarne toe,” zei bankier Elmenreich. „En wie zorgt tot vier uur voor de veiligheid van mijn huis en de eventueele vervolging?”

Baxter zette een hooge borst op.

„Natuurlijk *ik!* Ik beveel eenvoudig als inspecteur van politie een dozijn van mijn beambten om dienst in uw huis te doen, en u profiteert dus voor uwe betaling van af vier uur des namiddags van de bescherming der staatsambtenaren!”

Bankier Elmenreich dacht een oogenblik na.

„En hoe groot is de som, die u daarvoor verlangt?” Baxter was, als het geldzaken betrof, nooit beschei-

den; hij had reeds lang ondervonden, dat alleen domme menschen dat zijn.

„Ik wil u iets zeggen, mijnheer de bankier. Betaal mij de som van vijfduizend pond sterling, die ik voorloopig voor mij en mijn beambten zal noodig hebben.”

„Goddam,” vloekte bankier Elmenreich zacht. „Met zulk een som kunt u zéér veel uitrichten. Waarvoor hebt u die toch noodig?”

„Daarover ben ik u eigenlijk geen rekenschap verschuldigd,” antwoordde Baxter eenigszins beleedigd. „Doch ik wil in weerwil daarvan u verzekeren, dat ik en mijn beambten als voornamen lieden moeten optreden, om Raffles te vangen; verschillende variëteiten-theaters en voornamen clubs moeten bezoeken, en dan zult u als man van de wereld wel weten, dat dit alles geld kost.”

„Zeker, dat kost geld. Dus, mijn beste inspecteur, ik ben daartoe bereid. Hier hebt u een chèque op mijn kassier van vijf duizend pond sterling. Ik beloof u nog eens deze som te overhandigen op den dag, dat u Raffles gearresteerd hebt.”

„Aangenomen,” zei Baxter. „Als er nog meer onkosten mochten komen, dan staat u zeker ook daarvoor borg, mijnheer de bankier?”

„Ook daarop ga ik in,” zei bankier Elmenreich. „Het koste wat het wil, John C. Raffles moet eindelijk gearresteerd worden.”

Hij kreeg zijn chèque-boek en vulde met de pen van den inspecteur van politie de chèque in.

Daarna stond de bankier op en zei:

„Ik verzoek u dus, om onmiddellijk aan het werk te gaan en vóór alles mijn huis niet onbewaakt te laten. U moet mij iederen avond per brief, met het opschrift „vertrouwelijk”, mededeelen, wat u reeds hebt uitgericht.”

„Dat beloof ik u, mijnheer de bankier.”

Daarna gaven zij elkander de hand, wel bewust dat de kennismaking voor beiden aangenaam was en op waarde geschat werd.

Zoodra de bankier vertrokken was stak Baxter de chèque in zijn portefeuille opdat de „vloer” die niet zou zien, en schelde daarna Marholm.

Onmiddellijk daarop trad deze binnen en zei:

„Welnu, is uw onderhoud eindelijk geëindigd?”

„Hoor eens, Marholm,” begon Baxter nu te razen. „Ik heb mij tot nu toe ingehouden. Doch nu kan ik niet langer zwijgen. Je bent een gemeene en gevaarlijke schurk. Hoe kom je er toe, mij in tegenwoordig-

heid van een bezoeker zoodanig te beleedigen en te zeggen, dat ik hier dames ontvang en dat jij dan gedurende hare aanwezigheid het bureau moet verlaten?”

„Is dat soms een onwaarheid?”

„Goddam, houd je snuit. Je hoeft je niet te bemoeien met wat ik doe. Doch ik heb een goede straf voor je. Ik neem je niet mede om Raffles te vangen. En deze vangst brengt hen, die er toe mede helpen, veel geld in den zak.

De beambten, die met mij des nachts daarvoor aan het werk zullen gaan, verdienen meer geld dan een heel jaar salaris van jou bedraagt. Ja, dat zal je straf zijn! Je zult toezien, hoe anderen je de boter en leverworst van het brood zullen eten en je kunt bruine boonen met spek krijgen.”

„Het is de vraag,” antwoordde de „vloer” onverschillig, „of bruine boonen met spek niet beter voor de maag zijn dan leverworst met brood en boter. Overigens wensch ik u veel geluk met uw jacht op Raffles. Daar ginds in Duitschland heeft men een mooi spreekwoord, dat heet: „De Neurenbergers hangen niemand op, voordat zij hem hebben.”

Baxter begon te lachen.

„Alleen broodnijd doet je zóo spreken! Maar om je nog meer te ergeren, zal ik je een chèque toonen, ten bedrage van — —” hij zweeg een oogenblik, opdat het noemen der som naar zijn meening de kleine „vloer” nog meer zou ergeren — „vijf duizend pond sterling, mijn lieve Marholm.”

„Kolossaal,” zei de „vloer” „Ik had nooit gedacht, dat de menschen zoo dom zijn. Nogmaals, kolossaal — nu betaalt deze idioot van een bankier vijfduizend pond sterling om Raffles te vangen en u neemt dit geld kalm aan. Ik geloof, dat dit geen eerlijke zaak is.”

„Wat bedoel je daarmee? Wees wat voorzigtiger met je woorden!”

„Hoor eens, inspecteur. Ik weet zeer goed, wat ik zeg. U laat u vijfduizend pond sterling voor een zaak betalen, die u volstrekt niet kunt ten uitvoer brengen.”

Baxter zette woedend zijn hoed op, trok zijn overjas van den haak en riep:

„Als men zulk een waterhoofd als jij voor secretaris heeft, dan kan men er wel aan wanhopen, om Raffles ooit te vangen. Steek nu je grooten neus maar in de akten en ga aan het werk.”

Hij trok de deur open, wierp deze weer woedend

achter zich dicht en zag niet meer het spotlachje van de „vloer”.

Deze ging nu in den leuningstoel voor de schrijftafel van den inspecteur van politie zitten, nam een sigaar

uit het kistje, dat was blijven staan, stak die aan en dacht er niet aan om zijn grooten neus in de akten te steken.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hij haalt zijn chèque.

John C. Raffles was op denzelfden morgen volgens gewoonte om zes uur opgestaan, had met goeden eetlust ontbeten en was toen met Charly Brand, alsof er geen detective in de wereld bestond, naar Hyde Park gereden.

Toen hij na verloop van twee uren terug keerde, zei hij tot zijn vriend en secretaris:

„Je moet met mij naar mijn kleedkamer gaan, want ik ben van plan, een ander mensch van je te maken!”

Charly Brand wist, dat zijn vriend geen tegenspraak dulde en volgde Raffles naar diens kleedkamer, die naast de eenvoudig ingerichte slaapkamer lag.

Deze kamer kon wel de garderobe van een beroemden tooneelspeler zijn. Voor een buitengewoon grooten spiegel, waarboven een half dozijn electriche lampen hingen, stonden op kleine tafeltjes allerlei doosjes met blanketsel, potjes met verf en een groot aantal kristallen fleschjes met gekleurde tinctuur.

Charly Brand moest voor den spiegel op een stoel plaats nemen, en Raffles begon nu zijn gelaat, dat een jeugdige blanke tint had, met een bruine tinctuur bij te schilderen.

Spoedig zag hij in den spiegel een door de zon gebruind gelaat. Nu kreeg Raffles een zwarte, elegante pruik en zette die op het blonde, kort gesneden haar van Charly Brand.

Het gelaat van den jongen man was niet meer te herkennen.

Daarop ging Raffles naar een groote kast, die tegen den muur van het vertrek stond, opende de witgelakte deur en onderzocht met een kennersoog de op een rij hangende kleeren.

Deze kleedingstukken stamden uit alle oorden der wereld.

Er hingen volledige kostuums van een Chinees, van een Pers, van een Turk, daar bevonden zich allerlei uniformen van de hoogste waardigheden tot de laagsten toe, en er hingen wel honderd verschillende pakken.

De voornaamste waarde van deze kostuums bestond daarin, dat zij volkomen echt waren. Niet het geringste ontbrak er aan.

Raffles kreeg uit de kast de uniform van een Engelsch zeekapitein en Charly Brand moest die aantrekken. Lord Lister hielp hem daarbij. En toen hij gereed was, keek hij nog eens zijn jongen vriend aandachtig aan en zei toen:

„Je kunt volkomen gerust zijn, mijn jongen, niemand zal je in deze uniform herkennen.”

„Welk doel heb je er mee op het oog?” vroeg Charly, „om mij in de uniform van een Engelsch zeekapitein te steken?”

„Geen ander doel, dan dat ik mij aan jouw zijde volkomen veilig kan bewegen. Je weet, dat de wereld voor een officier steeds de grootste achting heeft, en het zal geen politie-agent, geen detective, zelfs niet den geduchten politie-inspecteur Baxter in den zin komen, om den beruchten John C. Raffles aan de zijde van een kapitein der marine te zoeken. Ik zelf moet mij namelijk bij de zaak, die ik op hef oog heb, in burgerkleeren kleeden.”

Terwijl Charly Brand in een stoel ging zitten en rookte, begon Raffles zijn gezicht met een andere tinctuur te bewerken, en spoedig verdween zijn nog jong

gelaat en vertoonde het uiterlijk van een grijsaard. Een witte pruik met een groote, kale plek voltooidde het masker, en daarna verfde Raffles zijn kort geknipte snor eveneens grijsachtig-wit.

Een half uur later verliet hij de kleedkamer onder het masker van een voornamen ouden Engelschman, die een zekere gelijkenis vertoonde met het gelaat van den bankier Elmenreich.

Hij reed in een rijtuig met Charly Brand naar de voornaamste koopmansbuurt van Londen, naar het Strand, en stapte toen weer uit.

Met aandacht bekeek hij nu de huizen, die hij voorbijliep, toen hij ergens een kennisgeving zag, waarop te lezen stond dat in dit huis kantoren voor beroepsbezigheden te huur waren.

In de nabijheid van Fleetstreet vond hij eindelijk hetgeen hij zocht.

Hij huurde van den eigenaar voor den jaarlijkschen prijs van drie duizend pond sterling een eerste étage met zeven kamers.

Volgens Engelsche gewoonte gaf Raffles den eigenaar het bedrag van een maand huur vooruit en werd daardoor de rechtmatige huurder van de woning.

Op een vraag van den eigenaar, welk soort zaak hij dreef, antwoordde Raffles:

„Ik ben bankier en wil de woning voor mijne zaken inrichten.”

Het woord „bankier” maakte een goeden indruk op den eigenaar, en hij zeide op zeer beleefden toon, dat hij eveneens spoedig een klant van Raffles zou worden.

Nu begon er leven in de brouwerij bij den Grooten Onbekende te komen. Door schilders werd een groot uithangbord opgehangen, waarop te lezen stond:

HUGO LEVISON & Cie.,
Bankiers.

en Charly Brand moest lachen, toen hij vernam, dat genoemde Levison geen vreemdeling was, maar dat John C. Raffles zelf dezen bankier voorstelde.

Een firma van den eersten rang moest den noodigen kantoorinventaris leveren, ja er werd zelfs een groote brandkast besteld, en na twee dagen was Raffles reeds zóó ver gevorderd, dat hij met de inrichting van zijn toekomstige bankierszaak gereed was.

Hij was bijzonder goed geluimd, toen hij denzelfden avond met Charly Brand te huis kwam en het souper gebruikte.

„Ik begrijp inderdaad niet,” beweerde Charly, „waarom je zoo fideel bent. Want ik veronderstel, dat je vandaag je laatste pond hebt uitgegeven.”

„Dat komt goed uit,” antwoordde Raffles. „Ik ben nog in het bezit van ongeveer vijf shilling, en daarom moet ik mij morgen vroeg geld zien te verschaffen.”

Charly Brand schrikte.

„Je wilt je stoutmoedigheid toch zoo ver niet door-drijven om geld van de Bank te halen? Daar liggen in elk geval een aantal detectives op de loer, die jou of degenen, die geld voor je komen halen, onmiddellijk zullen arresteeren.”

Raffles gaf zijn vriend en secretaris een tikje op het voorhoofd en zei:

„Je bent werkelijk zeer naïef, mijn jongen. Houd je mij inderdaad voor zóó onnoozel, dat ik in den opengesperden muil van den leeuw ga springen? —

Neen — neen — beste Charly, die zaak behandel ik op een andere manier. Ik zal morgen vroeg in een vreemde vermomming bij een juwelier aan het Strand voor eenige duizenden ponden sterling diamanten koopen en deze juweelen met een chèque betalen.”

„Maar luister eens, Edward: In verschillende couranten heeft gestaan, dat je onder den naam van zekeren Van Rozendaal op de Bank van Liverpool je geld hebt gedeponceerd. De gevolgen daarvan zullen zijn, dat, wanneer de juwelier je naam leest, hij onmiddellijk gewaar wordt, wien hij voor heeft.”

„Dat komt uit, beste Charly. Doch je zult zien, dat de truc gelukt. Het zal mij misschien eenige duizend pond sterling kosten, maar ik geloof, dat bankier Elmenreich mij dit wel duizendmaal zal vergoeden.”

Den volgenden morgen begaf Raffles zich, zonder andere kleeren aan te trekken, alleen naar een juwelier en liet zich door dezen losse diamanten voorleggen.

De juwelier toonde hem met de grootste voorzorgsmaatregelen de steenen en Raffles moest lachen over den angst van den juwelier.

Hij kon niet in gebreke blijven, tot den man te zeggen:

„Waarde mr. Brown, houdt u mij soms voor een dief?”

De juwelier boog verontschuldigend en zei:

„Vergeef mij, Sir, de angst, dien u bij mij bemerkt, is het gevolg van mijn beroep en een gewoonte bij mij geworden. Ik wil u openhartig bekennen, dat ik, sedert wij in Londen den u ook wel bekenden Raf-

fles in ons midden hebben, zenuwachtig ben geworden. Dit is niet alleen bij mij het geval, maar ook bij velen van mijne collega's."

„Maar dat is toch belachelijk," antwoordde Raffles. „Hebt u tot nog toe wel ooit gehoord, dat Raffles zich met dergelijke nietigheden heeft opgehouden?"

„Dat niet."

„Welnu dan," antwoordde lord Lister. „En nu, berg uw diamanten maar weg behalve deze die ik voor een bedrag van tweeduizend vier honderd pond sterling koop. Daarvoor ontvangt u onmiddellijk mijn chèque."

Terwijl Raffles de som invulde, pakte de juwelier de steenen in en onderzocht de chèque, die hem de voornamen klant overhandigde.

Nu was het kritieke oogenblik voor Raffles gekomen. Hij zag duidelijk, dat de juwelier zenuwachtig werd en verschrikt een stap achteruit ging.

Lachend keek Raffles den ontstelden juwelier aan en zei:

„Ik zie, dat mijn chèque u bezorgd maakt. Kent u den naam Roozendaal?"

„Zeker — zeker —" stamelde de juwelier. „Deze naam — verontschuldig mij, sir — behoort aan Raffles. Hij moet onder dezen naam een tegoed bij de Bank van Liverpool, zooals op de chèque vermeld staat, hebben."

Raffles had zijn sigarettenkoker voor den dag gehaald, nam er kalm een sigarette uit, stak die aan en zei:

„Dat komt goed uit, mr. Brown. Deze heer Van Roozendaal is John C. Raffles. Ik heb de eer mij hiermede aan u voor te stellen."

Het gezicht van den juwelier werd zoo wit als krijt. Hij was niet in staat op deze bekentenis een woord te zeggen.

„Ik geloof, mijn beste mr. Brown," sprak Raffles verder, „dat het u volkomen onverschillig moet zijn, wie bij u diamanten koopt. U ziet, hier is mijn chèque. U weet uit de couranten, dat ik bij de Bank van Liverpool geld heb gedeponneerd en wil u daarom zeggen, dat mijn assignatie voor het bedrag goed is.

Ik wil u echter eenvoudig verklaren, waarom ik bij u kom, om de diamanten te koopen. Wanneer u mijn chèque bij de Bank presenteert, zal men u op geenerlei wijze overlast aandoen, en zullen hoogstens de journalisten en detectives u komen bestormen om u te vragen hoe ik er uitzag.

Het staat u volkomen vrij mij, zoo als u mij hier ziet, aan de heeren te beschrijven. Verder zal het voor uwe zaak wanneer de couranten het vermelden een onbetaalbare reclame zijn, en zult u, omdat ik bij u diamanten kocht, een drukke clientèle krijgen. Ik bemerk namelijk, dat er niet veel in uwe zaak omgaat."

„Helaas", antwoordde de juwelier. „Daarin hebt u volkomen gelijk."

„Wel," zei Raffles en greep naar het pakje met de diamanten, „hier hebt u mijn chèque en ik neem mijn diamanten. Ik hoop, dat het u verder goed zal gaan, mr. Brown."

Dit alles was den juwelier als een spook voorgekomen. Als hij de chèque van zijn klant niet in de hand had gehad, zou hij werkelijk aan een geestverschijning geloofd hebben.

Het duurde eenige minuten, voordat hij weer geregeld kon denken. Toen liet hij de zaak aan zijn bediende over, trok zijn overjas aan, zette zijn hoed op en reed naar de Bank van Liverpool.

Hij had nauwelijks daar zijn chèque aangeboden, of verscheidene detectives snelden op een wenk van den kassier op hem toe.

„Wat wilt ge van mij?" riep de juwelier.

„U hebt een chèque op het konto van Raffles."

„Dat komt uit," antwoordde mr. Brown.

„Een half uur geleden heeft de door u gezochte gentleman in mijn winkel diamanten gekocht. Ik verzoek u, om mij het geld te geven."

Er bleef den kassier niets anders over, dan hem te betalen.

„Alright, mijne heeren," zei de juwelier, wien een steen van het hart gevallen was, toen hij het geld in den zak had — „nu ben ik bereid, mij verder met u te onderhouden, doch praat niet allen tegelijk met mij, maar één voor één!"

Als een loopend vuurtje had zich de geschiedenis van de Raffles-chèque en den juwelier verspreid, journalisten kwamen aanstormen, en spoedig hoorde men onder het publiek over niets anders spreken dan over de geschiedenis met den diamanten-verkoop.

Voor dat het echter nog bekend was, was Raffles naar een anderen juwelier gegaan en had dezen de diamanten, met een verlies van eenige honderd ponden sterling, verkocht.

Toen hij tegen den middag met Charly Brand, beiden vermomd, langs het Strand wandelde, toonde Raffles Charly den winkel van den juwelier Brown, waarvoor

een groot aantal menschen stonden, zoodat het verkeer gestremd was.

Raffles lachte.

„Kijk eens, Charly, de reclame, die ik den man verschaft heb, is voor hem met geen goud te betalen. Maar nu wil ik de courant gaan lezen, om te zien, wat de bladen over mij schrijven.”

In de couranten stond als hoofdartikel de streek, dien Raffles weer had uitgevoerd. Ook de verkoop der diamanten was reeds bekend geworden.

En tegelijk met Raffles las ook de „vloot” de

courantenartikelen en verheugde zich er over, dat Raffles weder, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, met de detectives der Bank den spot had gedreven.

De geniale „Groote Onbekende” engageerde echter dien namiddag verscheidene bedienden aan de Bank en zond als een echte Engelsche bankier circulaires rond, waardoor hij klanten voor zijn bankierszaak trachtte te verkrijgen.

Op ieder exemplaar stond:

„De dommen krijgen niet alles.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een origineel onderzoek.

De „vloer” wilde juist om twaalf uur des middags aan tafel gaan, toen de deur opengedruwd werd en politie-inspecteur Baxter met een gezicht zoo rood als een kreeft, naar binnen stormde.

Hij was bijna over de „vloer” gevallen en had hem zóó op zijn likdoorn getrapt, dat Marholm den inspecteur een stomp gaf, zoodat deze tegen den muur viel, waarbij hij uitriep:

„Je bent een nijlpaard.”

Inspecteur van politie Baxter scheen deze beleedigende woorden niet te hooren, hij zwaaide opgewonden zijn armen in de lucht en schreeuwde:

„Heb je het al gehoord? — Neen, je hebt nog niets gehoord? Ik zal het je vertellen. Raffles heeft weer een dollen streek uitgehaald! Maar dezen keer krijgen wij hem. Jawel — wees er van verzekerd, nu pak ik hem!”

Hij wilde in zijn opgewondenheid de „vloer” bij de schouders pakken en scheen hem voor Raffles aan te zien.

De „vloer” gaf hem opnieuw een stomp en riep:

„Goddam, raak mij niet aan. Ik ben prikkelbaar. Overigens gaat Raffles mij in het geheel niets aan. Speel dat met de beambten klaar, die ge voor de vervolging van Raffles hebt aangenomen. U weet toch wel, inspecteur, dat ge mij voor straf verboden hebt, aan de vervolging van Raffles mee te doen?”

„Jawel, dat heb ik — dat wil zeggen als je buiten dienst bent. — Hier in het bureau moet je alles doen, wat ik van je verlang. Daar ik je nu als mijn secretaris noodig heb, gelast ik je onmiddellijk je jas en hoed en een blanco akte te krijgen en mede op onderzoek te gaan naar den juwelier Brown in Fleetstreet.”

Volgens de dienstvoorschriften was de „vloer” verplicht den inspecteur te gehoorzamen.

Buitendien was hij zeer nieuwsgierig te weten, wat de inspecteur van politie tegenover Raffles wilde ondernemen.

Voor het hoofdbureau van politie stapten zij in de

reeds wachtende auto van den inspecteur, twee ambtenaren van de recherche namen eveneens in de auto plaats, en daarna reed men weg.

Voor het huis van den juwelier stond een dicht opeen gedrongen menigte, en in den winkel stond het vol koopers, die uit nieuwsgierigheid daar gekomen waren om onder het koopen van den juwelier iets over Raffles en zijn bezoek te vernemen.

De inspecteur van politie Baxter had moeite om den eigenaar van den winkel in een klein bureau, dat naast de werkplaats was, te brengen, en nu moesten gedurende de afwezigheid van den chef de klanten door de bedienden geholpen worden.

Met een ernstig gezicht vertelde Baxter den juwelier, dat hij de hoofdinspecteur van politie Baxter van Londen was, toonde hem zijn ambtspenning, dien hij onder zijn dichtgeknoopte jas droeg, en zei tot de „vloer”:

„Ga toch aan tafel zitten en schrijf het verhoor behoorlijk op.”

„Een verhoor?” stamelde de juwelier, die, zooals alle menschen, angst voor de politie had — „ik weet niet, wat dat beteekenen moet.”

„Dat zult u wel vernemen,” antwoordde Baxter. „Voorloopig hebt ge slechts op mijn vragen te antwoorden.”

„Neem het mij niet kwalijk,” sprak de juwelier, die van den eersten schrik bekomen was, „met welk recht durft u het wagen om mij in het uitoefenen van mijn beroep te bemoeilijken en mij te verhinderen mijn klanten te bedienen?”

Baxter vertrok zijn gelaat.

Slechts alleen als hij een moordenaar moest verhooren, keek hij zoo ernstig als nu.

Hij schreeuwde den juwelier toe:

„U hebt de politie geen wetten te stellen. Ik verzoek u derhalve, alleen te antwoorden op hetgeen ik u vraag.”

„Dan zal ik mij over u beklagen,” riep de juwelier in opgewondenheid uit.

„Dat moogt u gerust doen,” antwoordde Baxter. „Ik lach om uw klachten! Behalve de Lord Mayor heeft niemand mij te bevelen. Ik zal het u maar dadelijk zeggen, men verdenkt u er van, dat ge den misdadiger John C. Raffles hulp verleent!”

„Ik — hem helpen —?”

„Houd uw mond!” schreeuwde Baxter en belette den juwelier zodoende verder te spreken. „U schijnt brutaal genoeg te zijn. U hebt niet het minste respect voor mij, den hoogstgeplaatsten ambtenaar van politie in Londen! Goddam, ik zal het u wel leeren.

En nu vraag ik u hoe gij heet?”

De juwelier wist niet of hij waakte of droomde.

Hij zou de helper van Raffles zijn?

„Wilt ge nu eindelijk antwoorden?” vroeg Baxter, „of zal ik u geboeid naar de gevangenis laten brengen? Misschien geeft u mij daar dan antwoord!”

Toen de inspecteur hem dreigde dat hij hem zou laten boeien werd de juwelier doodsbleek.

„Ik heet James Frederik Charly Jonas Teobold Archison Willy Brown.”

„Om 's hemels wil!” riep de „vloer”. „Laat den man die namen eens herhalen, ik kon hem niet bijblijven, inspecteur.”

Baxter keek den juwelier aan en zei:

„Uwe ouders hebben zeker in een krankzinnigen-gesticht geleefd?”

„Hoe bedoelt u dat, mijnheer de inspecteur?”

„Omdat anders niemand alle mogelijke namen die er bestaan, tegelijk kon hebben.”

„Dat heeft mijn vader opzettelijk gedaan, opdat ik herkend zou kunnen worden uit de vele Browns, die er bestaan.”

Waarop de „vloer” zeide:

„Omdat de naam Brown bij ons even dikwijls voorkomt als de namen Schulze en Muller in Duitschland, heeft uw vader volkomen gelijk gehad.

Mag ik u nu verzoeken, mr. James Frederik Charly Jonas — — — nu ben ik de klus kwijt; noem uwe namen zelf maar verder, mr. Brown.”

De juwelier herhaalde nog eens al zijn voornamen.

„Wanneer zijt gij geboren?”

„Ja, mijnheer de inspecteur,” gaf de juwelier ten antwoord, „niemand weet, wanneer ik geboren ben. Ik ben namelijk onder de evenachtslijn geboren.”

„Waar zijt gij geboren?.... En..... wanneer zijt gij geboren? De plaats kunt u dan later noemen.”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur. Ik heb u zoo pas gezegd wanneer ik geboren ben, maar ik kan den datum niet noemen; het is mogelijk dat ik op 31 December — maar ik kan ook 1 Januari geboren zijn. Ik weet nog alleen, dat mijn moeder mij dikwijls verteld heeft, dat zij tweemaal met mij den Nieuwjaarsdag gevierd heeft.”

Baxter keek dan eens de „vloer” en dan weer de agenten aan en zei:

„De kerel lijkt wel krankzinnig.”

Daarop wendde hij zich tot den juwelier en schreeuwde:

„Houdt u ons misschien voor den gek? Dat zou u duur te staan kunnen komen. Als u soms meent, dat u geen straf zult krijgen, door dat u zich als een krankzinnige aanstelt, dan vergist u zich.

En omdat ge u als een gek wilt aanstellen, laat ik u opsluiten op water en brood.”

De juwelier was radeloos.

„Maar, mijnheer de inspecteur,” zei de „vloer” nu. „Mr. Brown heeft gelijk. Hij is namelijk op een schip, dat op den Oceaan voer en zich juist onder den evenaar bevond, geboren en op een schip, dat zich daar bevindt, kan men onmogelijk den juisten datum bepalen.”

„Zulk een onzin heb ik nog nooit gehoord,” zei Baxter.

„Juist daarom bent u ook inspecteur van politie geworden,” antwoordde de „vloer” fluisterend, maar toch zoo duidelijk, dat alle aanwezigen het hoorden.

Alleen inspecteur Baxter wilde het niet hooren. Hij begreep wel, dat hij in zijn onwetendheid weer een bok geschoten had, maar wist niet welken.

Van een evenachtslijn had hij evenmin in de dorps-school in Ierland, als bij de Iersche garde ooit iets gehoord.

„Goed”, zei hij eindelijk. „Laat ons dan maar opschrijven, dat de man tusschen den 30sten December en den 2den Januari geboren is.”

„Dan heeft die geboorte een beetje lang geduurd,” zei de „vloer” lachend, maar hij schreef op, wat de inspecteur gezegd had; hij zette het woordelijk in het proces-verbaal.

In zijn gedachten zag hij het lachende gezicht van den lord-mayor van Londen, als deze dit alles zou lezen.

„Dan moet ik nog noteeren,” zei Baxter, „de plaats waar u geboren bent.”

„Dat is ook een bijzonder iets,” antwoordde de

juwelier. „Op het oogenblik, toen ik geboren werd, behoorde het schip tot het Fransche Keizerrijk. Maar het werd door een Duitsch oorlogsschip, tijdens den oorlog tusschen Frankrijk en Duitschland, in beslag genomen en toen was het schip een tijd lang het eigendom van de Duitschers. Later kwam het in het bezit van de Fransche Republiek. Mijn moeder was namelijk een Française en mijn vader was een Engelsche scheepskok.”

„Daar kan geen varken iets van begrijpen,” steunde Baxter.

„Wat moet ik nu schrijven?” — vroeg de „vlooi”.

„Je hebt niets te schrijven,” antwoordde Baxter.

„Je moet wachten op wat ik je zeg. Maar opdat wij verder komen, moet je maar schrijven, dat Brown op een Duitsch-Fransch schip, uit Engelsch-Fransche ouders geboren is. Kunt u de plaats niet opgeven?”

„Op den Oceaan, mijnheer de inspecteur.”

„Goddam,” vloekte Baxter. „De Oceaan is groot. Schrijf op: op den Oceaan, Marholm.”

„Hebt u een gezin?”

„Ja,” antwoordde de juwelier.

„Bent u dan gehuwd?”

„Als ik een gezin heb, dan moet ik toch ook gehuwd zijn.”

„Antwoord wat beleefder! Hoe heet uwe vrouw?”

„Anna Josephine Caroline Brown.”

„Gekke namen,” fluisterde Baxter en wendde zich weer tot de „vlooi”.

„Heb je dat genoteerd?”

„Ja, mijnheer de inspecteur.”

„Hoe is de familienaam van uwe vrouw?”

„Zij is eene Duitsche van geboorte, een zekere Lehmann.”

„Leven hare ouders nog?”

„Ja, mijnheer de inspecteur.”

„Hoe heeten de ouders?”

Nadat de antwoorden den inspecteur hadden bevredigd, vroeg hij naar de kinderen van den juwelier, zoodat de „vlooi” de handen vol werk had.

„Nu moet u mij eens vertellen, waar u Raffles hebt leeren kennen.”

„Waar?” vroeg de juwelier verbaasd. „In den winkel.”

„Leugens!” schreeuwde Baxter. „Als u mij de waarheid zegt, dan wordt uw straf waarschijnlijk minder groot; vertel mij dus, sedert hoe lang u Raffles kent en waar u kennis met hem hebt gemaakt.”

„Dat heb ik u reeds gezegd, mijnheer de inspecteur. Hij kwam in den winkel en kocht diamanten.”

„Goddam! Ziet u mij voor dom genoeg aan, dat ik dat zou gelooven? Ik zal het u wel zeggen! U speelt met Raffles onder één deken. U hebt hem geholpen, de chèque bij de Bank in te wisselen en ziet nu wel, dat wij verstandiger zijn dan u meent!

„Marholm, schrijf op, dat de verdachte bekent dat hij met John C. Raffles voor langeren tijd reeds kennis maakte.”

„Maar, mijnheer de inspecteur,” gaf de „vlooi” ten antwoord, „ik heb nog niet gehoord, dat de man zoo iets gezegd heeft.”

„Je bent een geboren idioot, Marholm. Je ziet toch wel, dat de man niets tegen mijn woorden heeft in te brengen; dat is een bewijs van zijn schuld!”

Juwelier Brown, die dit gehoord had, riep:

„Hoe durft ge u zoo iets veroorloven, mijnheer de inspecteur van politie, en uw secretaris iets dicteeren, dat ik, zooals hij terecht aanmerkt, niet gezegd heb! En nu heb ik genoeg van dit comediespel. — Als u nog iets van mij verlangt, breng mij dan voor den bevoegden rechter, ik weiger u verder nog eenige inlichting te geven.”

„Dat zullen wij dan toch eens zien,” schreeuwde Baxter. „U schijnt niet te weten, welk geweld ik tegenover u gebruiken kan!”

Hij wendde zich nu tot de beide beambten, die bij de deur stonden en riep:

„Maakt je van dezen man meester en brengt hem naar het hoofdbureau van politie.”

De beide detectives legden hunne handen op de schouders van den juwelier, grepen hem bij den pols en zeiden:

„In naam des konings!”

De juwelier begon te beven. Zulke een ontkenning had hij niet verwacht.

De „vlooi” was opgestaan, had zijn akten bij elkander gepakt en daar hem de geheele zaak walgde, zei hij tot Baxter:

„U hebt daar weer een mooie flater gemaakt. De man is zoo onschuldig als een lam.”

„Dat heb jij niet te beoordeelen, maar ik wel,” schreeuwde Baxter, en keek de „vlooi” woedend aan.

„Dat wordt nog mooier,” antwoordde de „vlooi” onbevreesd. „Nu zult u ook beoordeelen, of een Engelsch burger schuldig of onschuldig is.

„Wel, als ik als getuige in deze zaak geroepen word, dan kunt u er van verzekerd zijn, dat ik tegen u zal

getuigen. Zoo, nu kunt u mij voor mijn part uit den dienst ontslaan en mij de deur uitgooien."

Baxter keek met oogen, die door woede met bloed waren beloopt, naar de brutale „vlooi". Hij kookte letterlijk van woede.

„Wacht maar," sprak hij tusschen de tanden.

„Zoodra wij weer op ons bureau zijn, zal ik een woordje met je spreken. Je zult mij leeren kennen!"

„Pah", lachte de vlooi, „als wij handgemeen worden, dan weet u wel, dat u het onderspit moet delven."

„Vooruit met den gevangene!" brulde Baxter, die het vreeselijk vond, dat de beide ondergeschikten hoorden, met welk een minachting Marholm hem behandelde.

Met de grootste verbazing ging het publiek op zij, toen de detectives den juwelier door den winkel naar de voor de deur staande auto brachten.

Doch Baxter verklaarde op de vraag, die het publiek tot hem richtte:

„Ik heb eindelijk een medeplichtige van Raffles gearresteerd. Jawel, mijne heeren — en binnen kort zal ik Raffles persoonlijk achter de tralies brengen!"

Trotsch als een Romeinsch overwinnaar stapte hij achter den totaal van zijn stuk gebrachten juwelier in de auto en reed weg.

Een uur later verkondigden de Londensche dagbladverkoopers de arrestatie van den juwelier door den inspecteur van politie Baxter, als het nieuwste sensatiebericht door de stad.

Onmiddellijk daarna gaf Raffles aan de couranten kennis, dat Baxter weer eens een buitengewoon dommen streek had uitgehaald en de juwelier niets met hem had uit te staan.

De hoofdcommissaris van politie, voor wien de gevangene gebracht werd, erkende de juistheid der verklaring van den juwelier en liet hem vrij.

Baxter verklaarde echter voor den rechter van instructie:

„Mijnheer, u kunt er van verzekerd zijn, dat deze juwelier een medeplichtige van John C. Raffles is. De hoofdcommissaris is helaas niet zulk een geoeft ambtenaar als ik."

De „vlooi" had echter gehoord, dat Baxter nog zou vervolgd worden wegens de valsche opgave van de geboorte van den juwelier zooals hij die gedictieerd had, en de avondbladen berichtten aan het Londensche publiek, dat de inspecteur van politie Baxter een man in Londen ontdekt had, die van den 30sten December tot 2 Januari geboren werd.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Baxter zoekt een villa.

Bankier Elmenreich was in een zeer opgewonden toestand. Sedert de veertien dagen, waarop Raffles zijn bankierszaak onder de firma Levison en Cie. geopend had, was er in zijn eigen zaak een totale stilstand gekomen.

Hij knarste op de tanden, als hij voortdurend nieuwe circulaires las, die de bankier Levison bij duizenden exemplaren aan de Londensche bevolking zond en waarin hij hen voor de geringe som van vijf pond sterling een aandeel bood en daarvoor het dubbele als winst beloofde.

Het gevolg daarvan was, dat de lieden, die wilden speculeeren, hun geld niet meer naar den bankier Elmenreich brachten, die hun slechts de helft van de bedragen, die zij bij hem brachten, als winst beloofde, doch naar de bankiersfirma Levison en Cie.

Millioenen gouds stroomden dagelijks in de kas van Raffles.

Verscheidene jongelui waren bij hem aan het werk, om den gang van zaken te regelen.

Terwijl bankier Elmenreich nog voor zijn schrijfbureau zat en zich te vergeefs het hoofd brak, welke maatregelen hij tegen den concurrent, het bankiershuis Levison & Cie., dat plotseling was komen opdagen, kon nemen, diende de knecht het bezoek van den inspecteur van politie Baxter aan.

„Die heeft mij juist nog ontbroken”, vloekte de beursman in zichzelf, doch gelastte den bediende, den inspecteur van politie van Scotland Yard bij hem te brengen.

Met een beminnelijk lachje begroette hij den inspecteur, bood hem een der gemakkelijkste leunstoelen aan, opende het beste kistje sigaren, en zei:

„Het doet mij bijzonder veel genoegen, u bij mij te zien. Ik heb met leedwezen gelezen, dat u met de arrestatie van den juwelier Brown een misgreep hebt gedaan”.

Baxter rookte woedend zijn sigaar en antwoordde:

„Wat u daar zegt, mijnheer de bankier, is natuurlijk alleen de opinie der pers. Ik ben nog altijd de meening toegedaan, dat wij feitelijk met den juwelier een medeplichtige van Raffles in handen hadden. Wel — de rechter is verstandiger dan ik, de inspecteur.

„Ik kom hoofdzakelijk, om u te vragen, of u de vervolging van Raffles nog verder denkt door te zetten”.

Bankier Elmenreich sloeg met de vuist op tafel en riep:

„Maar dat spreekt vanzelf, mijn beste inspecteur van politie. Ik zeg u, dat ik niet eerder loslaat, voordat ik dezen schurk in handen heb”.

„Allright,” antwoordde Baxter. „Dan moet ik u verzoeken, om weer wat geld te mijner beschikking te stellen.”

Een oogenblik kon men duidelijk op het gelaat van den bankier eene verdrietige uitdrukking lezen.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur van politie, doch ik ben zeer verwonderd, en moet u daarom vragen: of u al dat geld reeds gebruikt hebt?”

De inspecteur van politie toonde een beleedigd gezicht.

„Een oogenblik, mijnheer de bankier! Sedert u mij dat geld gaf, zijn er drie weken verlopen, ik heb met een korps beambten gewerkt, en alle mogelijke voorname en mindere lokalen doorzocht, om den gauwdief te vinden.

Als ik een nacht uit ben, dan maak ik aanspraak — behalve op de onkosten — op een schadeloosstelling van vijftig pond. Voor minder offer ik mijn kostbare nachtrust niet op. Dat is zeer vermoeiend en maakt iemand zenuwachtig.”

„Dat geef ik toe,” antwoordde bankier Elmenreich, wien er veel aan gelegen lag om den inspecteur van politie in een goed humeur te houden.

„Ik zal dus zoo vrij zijn, nogmaals vijf duizend

pond sterling te uwer beschikking te stellen. Hier hebt u een chèque op mijn kas."

Hij schreef de chèque en overhandigde die aan Baxter, die ze na een vluchtig onderzoek in zijn portefeuille stak.

Nu had Baxter plotseling groote haast.

Hij stond op, sprak eenige volzinnen over zijn dienst en plichtbesef, gaf den bankier de hand en vertrok.

Zoodra hij aan de kas de vijfduizend pond sterling ontvangen had, stapte hij in de voor het huis wachtende auto en reed naar de bankierszaak van Hugo Levison en Cie.

Reeds eenige dagen geleden had hij namelijk van Raffles de verleidelijke circulaire ontvangen, en het idee was bij hem opgekomen, om zich voor zijn arbeid in zake Raffles vijfduizend pond sterling van bankier Elmenreich te laten geven, dit geld bij den bankier Levison te deponeren, om door deze gunstige speculatie, die de bankier aanbood, eindelijk eenig vermogen te krijgen.

Hij had de zaak rijpelijk overwogen en tot zichzelf gezegd, dat hij niets verkeerd deed, als hij dit geld daar belegde, daar hij in de volgende maanden daarvoor aan den arbeid zou gaan.

Weder stond inspecteur van politie Baxter tegenover den Grooten Onbekende, mr. John C. Raffles; hij nam in diens particulier bureau plaats en liet zich de groote winsten verklaren die een aandeel in de Duitse kolenmijn Kolan opleveren zou.

Baxter, die zeer weinig verstand van bankierszaken had, was overgelukkig, toen hij uit den mond van den gewaanden bankier Levison hoorde, dat de vijfduizend pond sterling, die hij wilde deponeren, reeds binnen korten tijd zouden worden verdubbeld.

Het was ook een groote geruststelling voor Baxter, dat aanzienlijke personen in Londen groote sommen bij den bankier kwamen brengen.

Hij zag het lachje dat om de hoeken van Raffles' mond speelde, niet, toen Baxter hem de vijf duizend pond sterling in goede, nieuwe, Engelsche bankbiljetten van honderd pond op de tafel telde.

Toen Baxter een uur later zijn kamer in het hoofdbureau van politie van Scotland-Yard binnentrad, gevoelde hij zich reeds een vermogend man. En daar hij altijd een vijand van werken was geweest, stuitte hem dat reeds meer dan ooit tegen de borst. Hij berekende reeds, hoe hij met de millioenen, die hij spoedig zou verdienen, nog meer zou speculeeren, en wat hij dan met al dit geld moest aanvangen.

Hij nam een courant en las daarin de rubriek betreffende den verkoop van onroerende goederen.

Het was altijd zijn hoogste ideaal geweest, eene villa te bezitten, zooals de rijken in Regentpark, en keek na of een soortgelijke villa ten verkoop in de courant werd aangeboden.

Hij zag dat de fortuin hem gunstig was. Er werd niet alleen één villa, maar wel een half dozijn ten verkoop aangeboden. Men kon voor den prijs van drietot vierduizend pond er een te koop krijgen.

„Hoor eens, Marholm", zei hij nu tot de ijverig werkende „vloot". „Houd nu eens op met nog langer te werken aan dien rommel, dien je daar voor je hebt liggen, en schrijf eenige brieven".

Marholm keek met tegenzin Baxter aan, kreeg een vel papier en schreef het volgende, dat Baxter hem dicteerde:

„Zeer geëerde heer!

Ik heb het voornemen, uwe villa te koopen.

Deel mij s.v.p. mede, wanneer ik u spreken kan"

Marholm was reeds lang van meening, dat de inspecteur van politie aan hersenverweeking leed.

„Hij is bijna rijp voor het gekkenhuis", fluisterde de „vloot" in zichzelf. „Nu wil hij zich een villa koopen. Nu, laat hem begaan".

Baxter dicteerde de „vloot" nog verscheidene soortgelijke brieven en liet ze door hem posten.

Daarna telde hij het geld na, dat nog was overgebleven van de vijfduizend pond sterling, die hij van baron Elmenreich ontvangen had.

Hij vermoedde niet, dat een der personen, die de advertentie geplaatst had, Raffles was, en dat deze het idee had opgevat, om na dezen nieuwen truc, dien hij als bankier Levison had uitgehaald (om namelijk een buitenplaats te koopen), reeds vóór dat de zaak tot een goed einde was gekomen, deze villa weer van de hand wilde doen.

Toen Raffles des avonds thuis kwam, toonde Charly Brand hem den brief, dien hij van inspecteur Baxter ontvangen had.

„Dat is prachtig!" riep Raffles. „Heb je hem dadelijk geantwoord?"

„Dat heb ik gedaan," antwoordde Charly Brand. „Ik heb hem op morgenavond tusschen zes en zeven uur verzocht hier te komen!"

„Dat is zeer goed," antwoordde Raffles. „Ik kom om drie uur thuis en kan dus heel kalm en bedaard mijn vermomming veranderen, om mij te kunnen uitgeven voor inspecteur Baxter."

NEGENDE HOOFDSTUK.

Gevangen.

Toen den volgenden middag inspecteur Baxter om ongeveer zes uur met een auto voor de kleine villa van Raffles aankwam en een bejaarde portier — de vermomde Charly Brand — de deur opende, vroeg hij wat er van zijn verlangen was.

„Ik wensch den eigenaar van het huis over zaken te spreken.”

Na deze woorden begeleidde Charly Brand den binnengekomene naar het studeervertrek van Raffles.

Na verloop van eenige minuten trad John C. Raffles, die zich geheel onkenbaar gemaakt had, hem tegemoet en vroeg in gebroken Engelsch, wat hij verlangde.

In korte woorden deelde Baxter hem mede, dat hij hem opgezocht had met het doel om de villa te koopen.

Signor Dallbelli, zoo noemde zich Raffles thans, dacht een oogenblik na en zei toen:

„Dit is een mooi huis, mijnheer de inspecteur. Ik heb het van een Engelschen lord gekocht en er achtduizend pond sterling voor betaald. Ik moet naar den Koning van Italië — ik ben een groot virtuoso — en word in Rome directeur van den koninklijken schouwburg.

Ik wil u dit huis verkoopen, als u er dadelijk drieduizend pond op betalen wilt, de rest kunt u in jaarlijksche termijnen afdoen.”

Het aanbod, dat hij langzaam afbetalen kon, kwam den inspecteur zóó gunstig voor, dat hij met Raffles overeenkwam om dadelijk naar een notaris te gaan om de koopakte in orde te maken.

Raffles stemde daarin toe.

Vooraf echter liet hij den inspecteur het geheele huis bekijken en Baxter scheen zóó tevreden, dat hij nogmaals zeide:

„Laat ons maar naar den notaris gaan, sir Dallbelli.”

„Ik kan slechts moeilijk afstand doen van dit huis,” antwoordde Raffles; „het is zoo mooi.”

Het mooie van het huis bestond daarin, dat Raffles het slechts gehuurd had en goede zaken maakte met de drieduizend pond sterling.

Binnen twee uur was de koopakte bij den notaris geteekend. Baxter betaalde de drieduizend pond, kreeg daarvoor een quitantie en zei tot Raffles, dat hij binnen eenige dagen de sleutels van het huis zou komen halen.

In zijn blijdschap over den koop, dien hij gesloten had, noodigde hij Raffles uit om met hem te gaan soupeeren, wat tot des nachts twee uur duurde.

Als twee zeer goede vrienden namen zij afscheid van elkander.

Den volgenden dag liet Raffles zijn meubelen door een expediteur afhalen en op diens zolder bergen.

Dienzelfden middag kwam hij bij den expediteur, vergezeld van een bejaard heer — weder de vermomde Charly Brand — en verkocht aan dezen heer, in tegenwoordigheid van den expediteur, de meubelen, die op den zolder geborgen waren.

De vreemde kooper verklaarde, dat hij een koopman uit Manchester was en binnen eenige dagen, als zijn gezin was aangekomen, de meubelen zou laten afhalen.

Inspecteur van politie Baxter was zenuwachtig van ongeduld, om na verloop van drie dagen eindelijk in het bezit van zijn villa te komen.

Hij werd tegenover zijn ondergeschikten en vooral tegenover de „vloer” zeer hoogmoedig, zoodat zij hem allen te zamen naar den duivel wenschten.

Eindelijk, na verloop van drie dagen, ontving Baxter een brief van den Italiaan, waarin deze hem mededeelde, dat hij hem des avonds om zeven uur in de villa verwachtte, om hem de sleutels van het huis te overhandigen.

Precies om zeven uur was Baxter present.

Weder ontving hem de bejaarde portier en bracht hem naar het voorhuis, waar de Italiaansche schouwburg-directeur, signor Dallbelli, hem wachtte.

„Ik heb geheel vergeten,” zei de Italiaan, terwijl hij Baxter vriendelijk de hand drukte, „u nog een bijzonder mooi vertrek — een prachtig vertrek te toonen, dat u zonder mij nooit zoudt gevonden hebben.”

Hij ging met Baxter de trappen op (het electriche licht brandde overal) en maakte op de tweede verdieping de deur open van een vertrek waarin zich naar het schein geen venster bevond.

Het venster bevond zich echter in den hoek en was van dikke tralies voorzien.

In het vertrek stond een tafel en een stoel, een karaf met water en brood.

Verbaasd keek Baxter naar dit vertrek en wist niet, wat hij daarvan denken moest.

„Dit vertrek verbergt een groot geheim,” zei signor Dallbelli, toen Baxter in het vertrek stond. „Wacht een oogenblik. Ik zal het u onmiddellijk laten zien.”

Baxter zag, dat de gewaande Italiaan naar de deur ging, deze achter zich sloot, met den sleutel rammelde — en voordat Baxter nog wist wat er eigenlijk gebeurd was, zat hij als een gevangen muis in de val.

Een oogenblik was hij zóó sprakeloos van verbazing, dat hij niet goed kon denken.

Opeens hoorde hij de stem van signor Dallbelli, die, op een geheel anderen toon dan tot dusverre, hem toeriep:

„Hallo, inspecteur van politie Baxter, ik hoop dat het u bij mij goed zal bevallen!”

„Hoor eens, praat toch geen onzin en open de deur. Het vertrek is pikdonker,” schreeuwde de inspecteur, die nu meende dat het een grap was.

„Ik denk er niet aan,” antwoordde Raffles van buiten.

„Ik heb dit vertrek reeds voor langen tijd voor u in orde laten maken, omdat ik u eens voor korten tijd van uw vrijheid wilde berooven! Nu weet u er alles van!

En ik heb nog een verrassing voor u, waarde inspecteur van politie Baxter, hoor maar: hier staat niet signor Dallbelli — maar uw inniggeliefde vriend John C. Raffles.

U bent weer eens door mij gefopt! Dat is de straf voor uw behandeling, den armen, onschuldigen juwelier Brown aangedaan.

Hij heeft bij u vier-en-twintig uur moeten brommen, en daarvoor moet u dat bij mij minstens drie dagen doen. Brood en water staan op de tafel, en overigens wensch ik u in dit huis veel aangename uren, als een herinnering aan mij. Ik heb er vele gelukkige uren in doorgebracht, en heb nu het vooruitzicht mij over u te kunnen amuseeren.

Maar u krijgt gezelschap, namelijk den bankier Elmenreich. Hij zal binnen vier dagen bij u aanvragen, of u Raffles eindelijk gevangen hebt.”

Baxter kreeg nu inderdaad een krankzinnigen aanval van woede. Hij trommelde als een razende met de vuisten tegen de deur. Hij trachtte haar met de voeten open te stooten. Te vergeefs.

De deur was met blik beslagen en van best eikenhout gemaakt; de sloten eraan bevestigd waren zeer sterk; niets slechter waren ze dan in het hoofdbureau van politie te Londen.

Het schreeuwen en brullen hielp Baxter ook niet, want de villa was achter in den tuin gebouwd, aan de overzijde van de straat, en in een zeer afgelegen buurt van Londen.

Raffles en Charly Brand verlieten het huis, sloten het zorgvuldig en het duurde een geruimen tijd voordat de Groote Onbekende, die door het park wandelde, van het lachen bedaard was.

De afwezigheid van den inspecteur werd door den „vloot” niet opgemerkt..

Buitendien had geen der ondergeschikte beambten het recht om hun chef voorschriften te maken, en het was reeds meermalen gebeurd, dat Baxter eenige dagen te bed bleef liggen, zich nergens om bekommerde en niet op het bureau verscheen.

Bankier Elmenreich vermoedde niet, in welk een muizenval de inspecteur, door de schuld van Raffles, gevangen was.

Hij kon zich bovendien niet om Baxter en Raffles bekommeren, want zijn positie werd met den dag moeilijker, doordat de meeste zijner cliënten hun geld terugvorderden om het bij Raffles te deponeren.

Plotseling zou geheel Londen, toen Baxter reeds drie dagen opgesloten zat, groot nieuws door Raffles vernemen.

Hij had namelijk omtrent bankier Elmenreich nauwkeurige berichten ingewonnen en achtte nu het tijdstip gekomen om de oogen van de ingezetenen van Londen te openen.

Het was nu nog niet te laat, nu kon men de millioenen van den beursman nog terughalen.

Er heerschte groote opgewondenheid, toen op zekeren morgen het bankierskantoor Hugo Levison & Cie. gesloten bleef.

Weldra bestormden honderden klanten het kantoor van den bankier en vernamen daar, dat de eigenaar er met hun millioenen vandoor gegaan en er geen cent in kas was.

Terwijl de ingezetenen van Londen nog bezig waren de courantenartikelen over de bedriegelijke handelingen van het bankiershuis te lezen, verscheen in de mid-

dag-edities een bericht van den Engelschen officier van justitie, waaruit bleek, dat door een notaris in den loop van dien voormiddag verscheiden millioenen ponden sterling gedeponereerd geworden waren, met de opdracht om dit kapitaal te verdeelen onder de klanten van het bankiershuis Hugo Levison & Cie.

Intusschen hadden de berichten over den val van dit huis ten gevolge, dat de klanten van bankier Elmenreich een aanval deden op diens kas.

Ieder wilde zijn geld terughebben en daardoor kwam het aan den dag, dat hij slechts de helft van de gedeponeerde sommen meer bezat.

Des middags, toen de couranten mededeelden dat het John C. Raffles was, die de millioenen van het bankiershuis Levison aan den officier van justitie gezonden had, kwamen de berichten dat het huis Elmenreich zijn betalingen gestaakt had.

Terzelfder tijd ontving bankier Elmenreich, toen hij wanhopend in zijn kantoor zat, door middel van een boodschaplooper een kaartje, waarop geschreven stond:

„Kom dadelijk bij mij.

I. HARRISON,

Regent Park no. 16.”

De auto, die den bankier daarheen brengen moest, reed naar diens meening veel te langzaam. Misschien kon hij, indien iemand hem ter hulp kwam, nog gered worden.

Vol hoop stapte hij voor de villa uit en nadat hij gescheld had, werd de deur geopend door een ouden portier — Charly Brand — die hem naar zijn heer bracht, die in het voorhuis stond met zijn hoed op het hoofd.

Dit was Raffles, die zich verkleed had als Iersch grondbezitter, met een rooden baard.

Na een buiging gemaakt te hebben, zei hij:

„Ik heb u opzettelijk hier naar mijn onbewoonde villa laten komen, omdat wij hier ongestoord kunnen spreken. Ik verzoek u, mij naar boven te volgen.”

De bankier ging met Raffles naar een vertrek, dat aan den tegenovergestelden kant lag van dat, waarin Baxter zich bevond.

Raffles bleef staan in een ledig vertrek, waarvan het eenige venster uitzag op een groot park.

Daar gekomen, zeide hij:

„U moet nog een oogenblik wachten, mijnheer de bankier. Mijn bediende zal een akte halen.”

De niets kwaads vermoedende bankier maakte een

buiging, ging naar het venster en keek in het park, dat vol sneeuw lag.

Hij hoorde niet, dat Raffles de deur achter zich sloot en naar beneden ging. Na eenige oogenblikken kwam Charly Brand, stak door een kleine opening in de deur een papier, en zeide:

„Mijnheer de bankier, mijn chef John C. Raffles zendt u dit!”

Bij den bankier deed zich nu hetzelfde verschijnsel voor als vroeger bij den inspecteur Baxter.

Nadat hij bemerkte had, dat hij gevangen was, begon hij als een krankzinnige te vloeken.

Daarna las hij den brief, die hem door de deur was toegeestoken, en waarin het volgende geschreven stond:

„Opdat u geen gelegenheid meer hebben zoudt om te kunnen ontvluchten, en omdat u door de alom bekende laksheid van inspecteur Baxter wel nimmer gearresteerd zoudt worden, heb ik u in mijn huis opgesloten.

Dat is mijn wraak voor uwe uitnoodiging. Ik verheug er mij over, dat u bij mij bent.

JOHN C. RAFFLES.”

Raffles was intusschen naar den chauffeur gegaan en had hem gelast naar het hoofdbureau van politie te rijden, waar hij wachten moest totdat eenige heeren bij hem kwamen, die hij weer naar de villa brengen moest.

Hij gaf den chauffeur terzelfder tijd een brief voor de „vloer”, waarin geschreven stond:

„Kom dadelijk naar Regent Park no. 16; ik heb den inspecteur van politie Baxter en den bankier Elmenreich daar opgesloten. Den een kunt gij vrijlaten, maar den ander moet gij in arrest houden.

Gegroet van:

JOHN C. RAFFLES.”

De „vloer” sprong op van vreugde, toen hij deze woorden las. Hij ontbood verscheiden agenten, stapte met hen in de auto en kwam een half uur daarna op de bestemde plaats aan.

Maar ook van alle andere zijden kwamen auto's. Daarin zaten journalisten, wien Raffles per telefoon alles had medegedeeld en die nu verschenen om getuige van het nieuwe meesterstuk te zijn.

Met een luid gejuich begroetten zij inspecteur Baxter, vroegen hem of hij goed geslapen had en dreven den spot met hem.

Als een wilde kater snelde Baxter naar het donkere park.

Daarna kwam bankier Elmenreich, die door Marholm geboeid was. Hij raasde en vloekte op Raffles, Baxter en geheel Engeland.

Eenige uren later gaven de Engelsche bladen extra tijdingen uit en nog vóór dat het avond was, moesten de ingezetenen van Londen het uitproesten van lachen over Raffles en Baxter en hadden allen een gevoel van verlichting over de mislukte plannen van den zwendelaar Elmenreich.

Het meeste voordeel van dit alles had de „vlooi”, want op verzoek van den officier van justitie kreeg Baxter vier weken verlof tot herstel zijner zenuwen in een koudwater-inrichting.

John C. Raffles had bij de zaak een winst van achtduizend pond sterling gemaakt en gebruikte de vijfduizend pond, die hij van Baxter ontvangen had, om zich in de nabijheid van Londen een kleine buitenplaats te koopen.

Van daar uit wilde hij de inwoners van Londen verder behulpzaam zijn in hun strijd tegen oplichters.

DE STERKSTE.

„Ik blijf onder geen enkele voorwaarde thuis”, riep Ella op heftigen toon. „Moet ik er op wachten, tot hij hier komt om mij te bekijken en dan te zeggen, of hij wel zoo goed wil zijn, mij al of niet tot vrouw te vragen?”

„Ik heb niet gezegd, dat hij komt om je te bekijken”, sprak de vader op rustigen toon.

„Veel jaren geleden was het de wensch van zijn vader en van mij, dat onze beide families door het huwelijk van onze kinderen in nadere verhouding tot elkaar zouden komen. Zijn zoon heeft zeker nooit iets van dezen wensch gehoord.”

„Zijn vader zal het hem wel vóór z'n dood gezegd hebben. Hij heeft immers totnogtoe niets van zich laten hooren. En nu ineens, nu hij den leeftijd heeft bereikt om een vrouw te zoeken, nu wordt hij eraan herinnerd, dat hier een rijke erfgename zit.”

„Hij heeft geld genoeg”, sprak de vader op scherpen toon.

„Maar hij schijnt er niets tegen te hebben om nog meer te krijgen. Het mijne krijgt hij niet. Ik reis morgen naar oom Ernst. Dan kunt ge u alleen met uw gast onderhouden.”

En daarbij bleef het. Want Ella was gewoon, haar eigen zin te volgen.

Peter Stratings had gedurende vele jaren de wereld bereisd en was nu zwervensmoede geworden. Nu her-

innerde hij zich plotseling den lievelingswensch van zijn vader: een huwelijk tusschen hem en Ella Bruins. Ze zou wel heel mooi zijn, dacht hij, en, op het land opgegroeid, zou ze zeker niets hebben van een verwen- de stadsdame. Daarom schreef hij naar den ouden baron en vroeg, of hij eenige dagen op het kasteel mocht doorbrengen. Het antwoord was gunstig, maar den baron bleef niets anders over dan zijn gast de waarheid te zeggen.

Wonderlijk! Juist dit antwoord wekte Stratings belangstelling. Nu moest hij het meisje zien — tot elken prijs. En den volgenden dag verraste hij zijn gastheer met de mededeeling, dat hij naar aanleiding van een ontvangen brief zoodra mogelijk moest vertrekken. Hij hoopte, na enkele weken terug te komen en dan de freule te treffen.

„Vriend Korsten schreef me zoo juist, dat zijn kameraad Luitings een tijdje hier verblijf houdt tot herstel van gezondheid. Ik moet hem eens opzoeken”, zei oom Ernst tot zijn dochter.

Gusta keek belangstellend op. Ze had scherpe trekken en haar eerste jeugd was voorbij.

„Natuurlijk. En als hij u aanstaat, kunt ge hem hier wel aan tafel noodigen.”

Dat gebeurde inderdaad.

Gusta kleedde zich met groote zorg. Je kon immers nooit weten of het bezoek van den vreemde niet van

grootte beteekenis kon zijn voor de toekomst. En vol bewondering keek ze naar de hooge slanke gestalte van Luitings.

Als gewoonlijk kwam Ella te laat. Ze had met haar neefs getennist en toen ze eindelijk binnenkwam, had men al een tijdje met het eten op haar gewacht. Haar wangen gloeiden, haar oogen schitterden.

Haar oom stelde haar aan den gast voor.

„Tennist u graag?” vroeg hij haar. „Zullen we eens samen spelen?”

„Speelt u goed?”

„Vrij goed. Ik win het meestal van mijn vrienden.”

„O, van mij zult u het niet makkelijk winnen.”

„We zullen eens zien, wie de sterkste is.”

„We wachten al meer dan een kwartier met eten!” riep Gusta met haar scherpe stem. „Het spijt me, dat ik het gesprek moet storen.”

Ze had haar mooi nichtje nooit goed kunnen uitstaan en op dit oogenblik had ze bepaald het land aan Ella. Maar daar Ella den vreemden bezoeker gedurende den avond niet de minste opmerkzaamheid schonk, kwam Guusje al spoedig weer in haar humeur.

Toen Ella den volgenden morgen in de tennisbaan kwam, was Luitings er al.

„Prettig, dat u gekomen bent,” riep ze uit.

„Ik had niets beters te doen,” luidde het antwoord.

Tot haar verdriet bemerkte zij al spoedig, dat hij veel beter speelde dan zij en ontevreden ging ze na een poosje zitten uitrusten.

„Uw spel is beter dan uw manieren,” sprak zij. „Iedere andere man zou tenminste moeite hebben gedaan om mij te laten winnen.”

„Ik kan u toch niet als een kind behandelen?”

Sindsdien ontmoetten zij elkaar elken morgen in de tennisbaan en langzamerhand nam Luitings al de gedachten van Ella in beslag.

„Waarom speel je nooit mee?” vroeg Ella haar nichtje.

„Dank je. Ik begeer niet in opspraak te komen.”

„Hoe bedoel je dat?”

„Ik bedoel, dat de lui vertellen, dat je Luiting na-loopt.”

Ella werd vuurrood. Ze draaide haar nichtje den rug toe en ging naar de rivier, waar Luitings haar eindelijk vond.

„Waarom bent u vandaag niet gekomen?” vroeg hij. „Ik heb totnogtoe op u gewacht en dacht, dat u ziek waart.”

„Men heeft mij er een verwijt van gemaakt, dat ik altijd met u tennis. Als ik kon, reisde ik nog vanavond naar huis. Maar dat gaat niet.”

„Waarom niet?”

„Omdat daar een afschuwelijk mensch logeert, die mij wil trouwen.”

„Is hij alleen afschuwelijk, omdat hij u wil trouwen?”

„Hij is afschuwelijk! Hij heeft mij nog nooit gezien en verlangt mij alleen om mijn geld.”

„Och, dan is het zeker een arme kerel?”

„O, neen!”

„Maar dan zal uw geld hem toch ook niet aantrekken!”

„Ge schijnt het voor hem op te nemen!”

„Dat zou een bewijs zijn van mijn groote onbaatzuchtigheid, Ella! Want ik heb je lief! Wil je mijn vrouw worden?”

Ze zweeg.

„Zeg ja, Ella!”

En Ella zei: „Ja!”

„Ik kreeg een brief van Stratings, Ella. Hij komt vandaag nog. Wees nu alsjeblijft niet onhebbelijk.”

Ella was sinds twee dagen weer thuis. Ze had haar vader nog niets verteld van haar verloving. Luitings zou des middags het jawoord komen vragen en dan zouden ze samen den storm, die los zou barsten, het hoofd bieden. En nu zou hij tegelijk met Stratings komen. Het meisje werd doodsbleek.

„Mijnheer Stratings wacht u in de tuinkamer,” kwam het kamermeisje aandienen.

Langzaam, met looden schreden ging Ella naar het vertrek. Aan het venster stond een heer, die zich om-draaide, toen iemand de kamer binnenkwam.

Ella vloog hem tegemoet.

„Ben jij het?” lachte ze, „hoe heerlijk. Het meisje zei, dat Stratings er was.”

Hij lachte en omhelsde haar.

„Maar Stratings komt vandaag nog,” vervolgde Ella. „Wat moeten wij doen?”

De deur ging open. Ella's vader trad binnen.

„Goeden dag, Stratings,” sprak hij op hartelijken toon, „ik hoop, dat je nu wat langer bij ons blijft. Ik zie, dat je al kennis hebt gemaakt met mijn dochter.”

Ella stond als versteend.

„Stratings?” fluisterde ze.

„Ja, natuurlijk,” antwoordde haar vader ongeduldig. „Wat dacht jij dan?”

„Ik moet u iets ophelderen”, begon de gast. „Toen ge mij verteldet dat uw dochter mij allesbehalve vriendelijk gezind was, werd mijn nieuwsgierigheid gewekt en trachtte ik onder een anderen naam kennis met haar te maken. Ella haatte den naam Stratings, maar tegen Luitings had zij geen bezwaar. Wij houden van elkaar en vragen om uw toestemming.”

De baron wreef vergenoegd zijn handen. Hij verliet de kamer om de jonge menschen niet te storen.

Stratings lachte hartelijk en wilde het meisje omarmen. Maar Ella's oogen vlamden:

„Je hebt mij bedrogen,” toornde ze, „ik haat je! Ik heb eens gezegd, dat ik nooit een Stratings zal trouwen en dat zal ik ook niet doen.”

„Dan heb ik hier verder niets te doen”, was het rustige antwoord. „Vaarwel.”

„Vaarwel!”

Hij naderde de deur en opende haar.

„Luitings! Luitings!” riep Ella.

Maar hij antwoordde niet. De deur viel dicht.

Toen vergat zij haar trots en vloog hem na. Hij stond in de gang en had zijn hoed gekregen. Over een minuut zou hij zijn verdwenen.

„Peter Stratings,” fluisterde zij.

Hij wendde zich om.

„Hebt u mij geroepen?”

„Ja. Ik ben overwonnen!”

De volgende aflevering (No. 97) bevat:

„Het geheim van den gouden sleutel”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

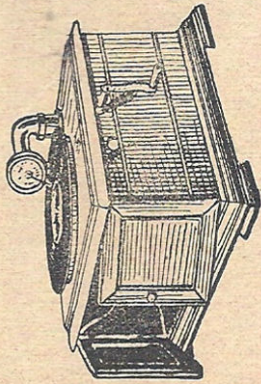
De Pathéfoon in elk gezin

Aria's en Koren van de meest beroemde Componisten, Orkestnummers met volle bezetting, Voordrachten van de meest populaire Artisten

ERNST:

De zoo spoedig afgesleten naald, door de andere Spreekmachines aangewend, en die oorzaak is van zoovele hinderlijke bijgeluiden, is bij de Pathéfoon vervangen door den onverslijtbaren Saffier. Hiervan blijft de weergave ook na herhaaldelijk gebruik van ontberispelijke zuiverheid.

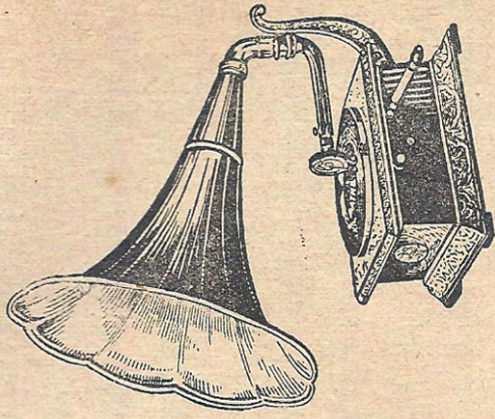
24 maanden crediet 3.50 per maand

Serie E

Beschrijving van het Toestel.
Afmetingen: 45 c.M. grondvlakte en 25 c.M. hoogte. Genre notenhout, prachtig gebeeldhouwd met artistieke versierselen en Pathé-concert-aluminium-weergever.

Op den Pathéfoon zijn alle vindingen van de moderne techniek toegepast, zonder dat de prijs verhoogd werd. Hij brengt u muziek en zang, poëzie en vreugd in huis zonder noemenswaardige financiële offers. Destem den zanger in alle toonaarden, de klank van het instrument van elken vorm, de harmonie van het geheel, de ontroering van den kunstenaar, de schalksheid van den humorist: alles geeft de Pathéfoon weder tot in de fijnste nuances. De Pathéfoon is een trouw dienaar in uw huis en tevens een betrouwbaar vriend. Op bevel, zonder ooit te wegschren, schenkt hij u alle ontroeringen, welke gij van den zanger of dichter kunt verlangen. Wat alle kunstenaars van alle landen schrepen, wordt door den Pathéfoon herhaald, met vlekkelooze reinheid van toon.

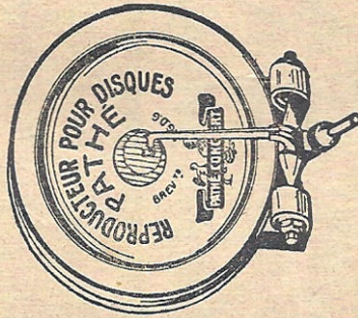
Serie D

Beschrijving van het Toestel.
Afmetingen: 37 c.M. grondvlakte en 17 c.M. hoogte. Genre Citroen- en notenhouten, gebeeldhouwd, met Pathé concert-aluminium-weergever en grooten hoorn van ongeveer 50 c.M. middellijn.

PATHÉ PLATEN

35 C.M.

f 2.50

PATHÉ PLATEN

28 C.M.

f 2.--

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

De Pathé-weergever kan aangebracht worden op elke goed werkende spreekmachine, zonder andere kosten dan de Pathé-weergever zelf, zijnde fl. 5.-- of f 12.50

Buitengewone Voordeelen!

welke wij aan onze Clientèle aanbieden

== ZONDER EENIGE VOORUITBETALING ==

De platen zijn geheel naar de keuze des koopers.

Wij zijn gaarne bereid onze Clientèle in de keuze der platen behulpzaam te zijn en verzekeren een **MOOIE en UITGEZOCHE TE COLLECTIE.**

CATALOGI van platen worden onmiddellijk **GRATIS** en **FRANCO** toegezonden.

EMBALLAGE GRATIS

De kwitantien, geen termijnbetaling vermeldend, worden zonder kosten per post aangeboden.

Levertijd ongeveer 10 dagen na opgaaf van nummers der verlangde platen

Vult nevenstaand inteeckenbiljet in en zendt

het aan G. MENKE, Eenig Importeur voor

Nederland der

FONO GRAAF PATHÉ

REGULIERSBREESTRAAT 43 - AMSTERDAM

INTEKENBILJET.

Verzoeken beleeft toezending van den Pathéfoon van serie..... met de verzameling van..... nummers..... c.M., op voorwaarde volgens annonce, à f 3.50 per maand.

....., den..... 1913

Naam en voornaam.....

Ambt of betrekking.....

Woonplaats.....

Straat en nummer.....

Provincie.....

Deze coupon uit te knippen en in gesloten enveloppe met 5 cts. postzegel te verzenden.

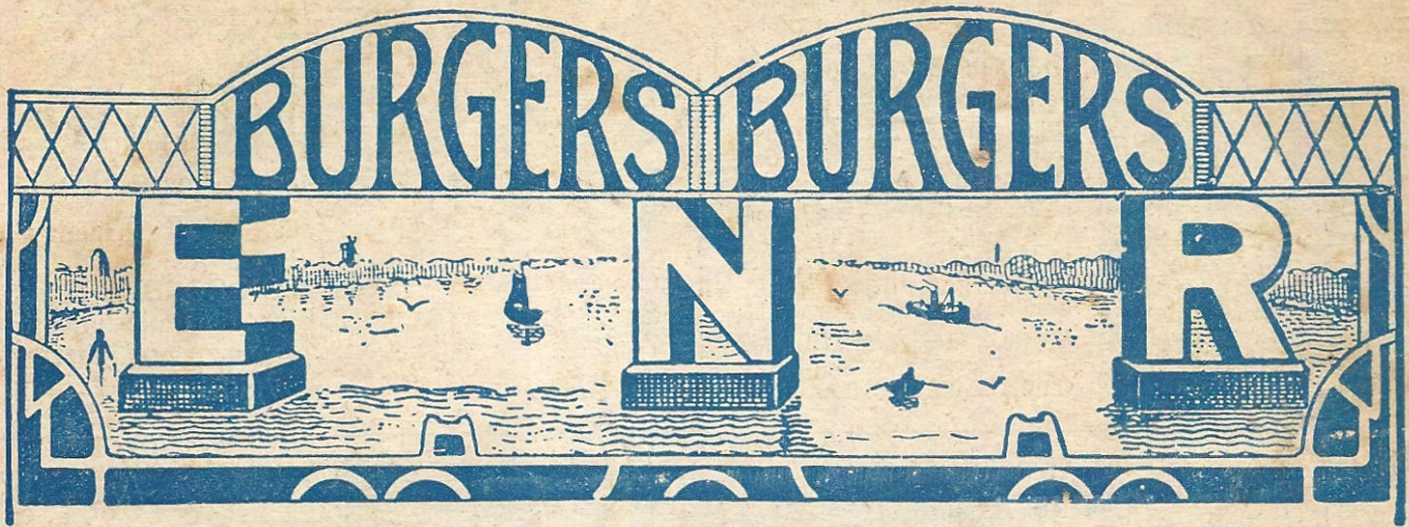
De voortreffelijkheid der Pathé-platen, die zonder naald bespeeld worden, is algemeen bekend. De Pathé-platen kunnen een enorm aantal malen bespeeld worden. Zij behouden de sterkte, het vermogen en het tempo van het orkest, de zuiverheid, de volheid en het schoone van de stem der beroemde artisten, die onze uitgezochte nummers vertolkt hebben. Het repertoire bestaat thans uit ongeveer 25.000 opnamen in alle talen en wordt dagelijks uitgebreid. Het is dus een onuitputtelijke bron van de edelste genietingen.

Repertoire van MEER dan 25.000 opname in alle talen.

Enorme keuze van de meest beroemde Zangers en Zangeressen, als: Albers, Urius, H. van Oort, Dons, Noté, Vaguet, Engelen-Sewing, Tilly Koenen, Boninsegna, Wognumkoor etc., de voordrachten van Spenshoff, Solser & Hesse, Dumas etc., de meest beroemde bekende Arias, Koren, Opera's, Operetten, Orkestnummers, Gewijde muziek, Walsen, Polka's, Fluit-, Viool- en Cello-solo's etc.

NAAR KEUS

Een dezer toestellen met 50 nummers platen 28 c.M. f 84.--, f 3.50 per maand tot volledige afbetaling. Een dezer toestellen met 40 nummers, platen 35 c.M. f 84.-- f 3.50 per maand; beide met platenkast f 1.-- per maand meer.

Een Rijwiel koopen MET OORDEEL
is een Rijwiel berijden met voordeel.
Wie juist oordeelt, koopt een

BURGERS
E. N. R.

✦ Het voordeel blijkt spoedig. ✦